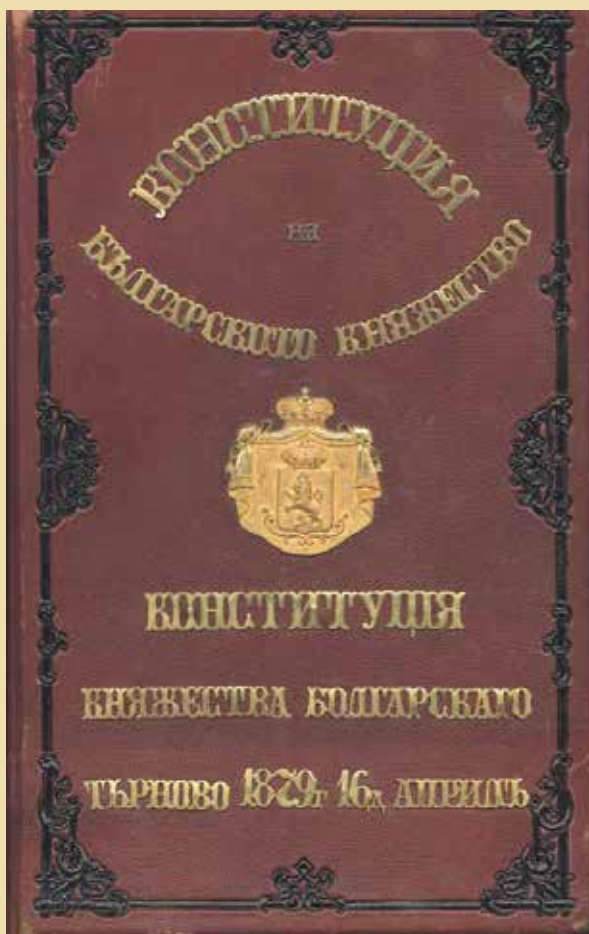

БОРБА®

Преди 136 години народните представители от Първото Учредително събрание на скоро освободеното ни от турско робство отечество – Княжество България, се събраха в старопрестолния Търновград, за да положат основите на неговото бъдещо развитие, като приемат върховния му закон – Конституцията. Бяха дошли представители от всички краища на българската земя. От Ниш и Пирот, от Скопие и Охрид, от Соча, от Видин и София, от Плевен и Стара Загора, от Шумен и Пловдив. В дните на всеобща национална покруса от Берлинския диктат, разпокъсал етническото, обединено от Българската православна църква, Отечество...

От дистанцията на тези 136 години категорично можем да кажем, че Търновската конституция има непреходна стойност именно защото е дело на представителите на целокупното българско отечество.

По един изключителен начин Търновската конституция прокламира неприкосновеността на частната собственост и инициатива, на основните граждански права и свободи, на свободата на вероизповеданията, както и ограниченията на владетеля и неговите прерогативи. Тя създава границите за свободното развитие на българите и на малцинствата в границите на Отечеството. Тя прокламира един велик принцип, че всеки роб, всеки потиснат, стъпил на българска земя, става свободен човек.

(Д. Попов, „Търновската конституция“, 1994 г.)

Конституция на Българското княжество, приета на 16 април 1879 г. от Учредителното събрание във Велико Търново

(Подборки)

ЗА ВЯРАТА

37. **Господствующа** в Българското Княжество вера е **Православно-Християнската** от Източно Изповедание.

38. **Български** Княз и потомството му не могат да изповядват никоя друга вяра, освен Православната. Само първият избран **Български** Княз, ако принадлежи към друга вяра, може да си остане в нея.

39. Българското Княжество от църковна страна, като съставлява една неразделна част от Българската църковна област, подчинява се на Св. Синод - Върховната духовна власт на Българската църква, гдето и да се намира тая власт. Чрез последната Княжеството съхранява единението си с Вселенската **Въсточна** Църква във всичко, що се отнася до догмите на вярата.

40. Християните от неправославно изповедание и друговерците, бил природни поганици на Българското Княжество, било приети в поганство, а така също и чужденци, които постоянно или само временно живеят в България, ползват се със свобода на вероизповеданието си, стига изпълнението на техните обреди да не нарушава **съществуващите** закони.

41. Поради религиозни убеждения никой не може да **отбегнува** от изпълнението на **действащите** и задължителни за **всекого** закони.

42. Църковните работи на християни от неправославно изповедание и на друговерци, управляват се от техните духовни власти, но под **върховний** надзор на **надлежний** министър, според законите, които ще се издадат за тоя предмет.

ЗА ЗАКОНИТЕ

43. Българското Княжество се управлява точно според законите, които се издават и обнародват по начина, който е показан в Конституцията.

ЗА ГРАЖДАНИТЕ НА БЪЛГАРСКОТО КНЯЖЕСТВО

Общи правила

54. Всички родени в България, които не са приели друго поганство, също и ония, които родени другаде от родители, български поганици, броят се поганици на Българското Княжество.

55. Чужденци могат да приемат Българско поганство, като утвърди това Народно Събрание.

56. Всякой поданик на Княжеството може да се отрече от поганството, след като си изслужи по напред военната служба и като изпълни другите си длъжности спрямо Държавата, по особен закон, който ще се изработи.

57. Всичките Български поганици са равни пред закона. Разделение на съсловия в България не се допуска.

58. Титли за благородство и други отличия, също и ордени не могат да съществуват в Българското Княжество.

Продължава на втора
вътрешна корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 64, број 2

Книжка гвеста и осемнаесета

Юни 2015

Велики четвъртък – 25 април 1925 г.

(Атенатът в храм „Св. Неделя“ на 16.04.1925 година)

През първата половина на м. март 1919 г. се учредява Комунистическият интернационал – Коминтерна. На него присъства и представителя на Българската социалдемократическа работническа партия (БРСДП) – месни социалисти, Кръстю Раковски.

По своя замисъл Интернационала е изграден като световна революционна партия, поставяща си за задача да бъде център и координатор на проектираната световна социалистическа революция. За осъществяване на конспиративната ѝ дейност са ангажирани всички специални служби на Съветска Русия (ЧК, КГБ, ЕНКВД и др.)

През май 1919 год. в София се провежда XXII конгрес на БРСДП – месни социалисти. Конгресът приема декларация, с която утвърждава преминаването на партията на большевишки идейни позиции, от което следва, че тя променя идейния си курс на парламентарни действия и преминава към курс чрез терор, убийства и революции да вземе властта и да наложи насилствено своята идеология. В изпълнение на тази задача всяка партия, член на Интернационала, и българската създава

военен отдел, който да ръководи терористичните и революционните ѝ действия. Под негово ръководство из софийските улици са избити общественици и политически дейци, чието единствено прегрешение пред БРСДП е било това, че недолюбва комунистическата партия и нейните методи на действие. По поръчение и под ръководство на военния отдел започва Червеният терор в България. На него се противопоставя легитимната власт, като изолира чрез арести изявени партийни функционери. В отговор военният отдел разпорежда на бойните групи и те извършват нападения над известни в столицата граждани, което се подема и в цялата страна. Целта на всичко, което вършат бойните групи, е да се предизвика властта към още по-крути мерки и се създадат условия за масова гражданска съпротива. Това нагнетява още повече обстановката и продължаването ѝ всеки момент може да взриви гражданския мир, което е и целта на БРСДП, вече преименувана на БКП (Българска комунистическа партия). За целта тя организира и ръководи така нареченото „Септемврийско въстание“,

което има неуспешен край. След провала му БКП е забранена. В отговор на забраната тя преминава в нелегалност и продължава прокомунистическата си антинародна дейност. С цел да спре тази дейност, властта е принудена да използва полицейски мерки и преминава към безпричинното арестуване на изтъкнати нейни функционери. В отговор военният отдел на партията създава специална наказателна бойна група, която не само да репресира, но и да убива ръководни личности от полицията и армията, с цел двете институции да останат без ръководен и команден състав.

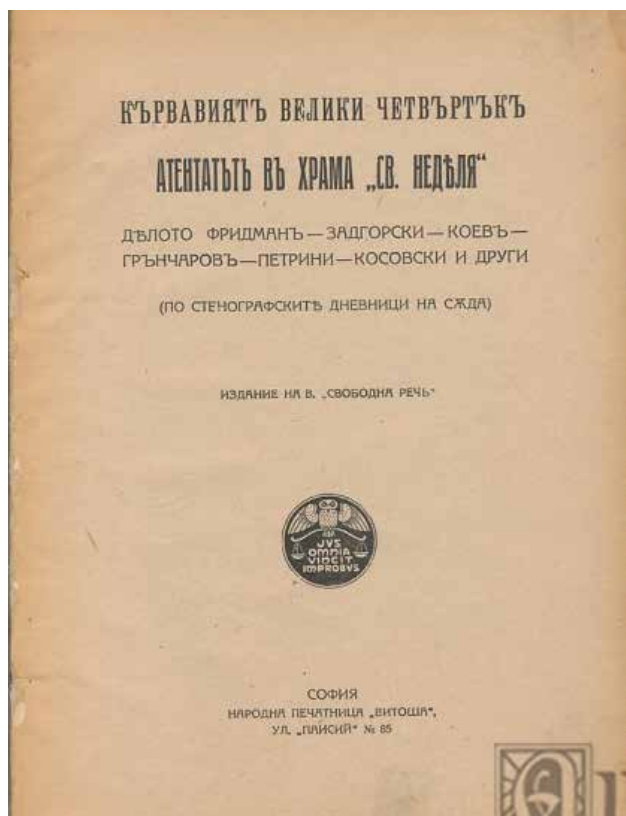
На 7 януари 1925 год. е организиран опит за атентат във Военния клуб, с цел да бъдат избити много висши военни от Софийския гарнизон, присъстващи на събранието. Приготовленията са разкрити и атентатът е осуетен.

На 11 февруари 1925 год. е арестуван и убит функционера на Софийската партийна организация Вълчо Иванов. Веднага след това на улицата са застреляни Тодор Страшимиров и Харалампи Стоянов. На 26 март е убит Яко Доросиев, ръководител на оперативната дейност към военната организация на БКП.

На 12 април 1925 г. Негово величество Цар Борис, пътувайки през Арабаконашкия проход, е нападнат от банда на македонственици томангелисти с цел да бъде убит, но заверата не успява. С убийство на царя се е целяло в страната да се създадат вътрешни безредици и условия за външна интервенция. Но подготовката и за този атентат не довежда до желания резултат – смъртта на Царя.

Редиците несполуки за създаване хаос в държавата мотивират атентаторите за осъществяването на замислената широкомащабна терористична акция, в която да се обезглави армията, полицията и гражданската власт.

Военният отдел на БКП поема задачата като поръчение и се слага началото на действията.

Набелязва се **обекта**, в който да се извърши атентата – **Катедралният храм „Св. Неделя“**. **Поводът за събиране в него на военни, полицейски и граждански елит е опелото на убит висш военен. За жертва на убийството е определен генерал Константин Георгиев.** В края на м. декември 1924 год. е вербуван от дейци на Военния отдел на БКП клисарят на храма – Петър Загорски. Предполага се, че на опелото на генерала в храма ще присъстват голям брой ръководни фактори на армията, полицията и на висшата държавна власт, върху които ще се срути централния купол на храма след експлозия. С помощта на клисаря Загорски е внесен около 25 кг. взрив, който е поставен при носещата греда на купола. Взривът е свързан с носещ искра фитил, който запален от едната страна, предава за определено време искрата в подготвения взрив и го възпламенява.

В 20 часа на 14 април 1925 год. е убит генерал Константин Георгиев пред църквата

„Св. Седмочисленици“. Опелото му е насрочено за 16 април (Велики четвъртък), 15 часа в катедралния храм „Св. Неделя“.

В 7 часа сутринта, същия ден, завербуваният клисар Загорски пуска да влезе на тавана в храма Никола Петров, функционер на Военния отдел на БКП, който при подаден знак от клисаря Загорски да запали фитила и искрата, която ще премине през 15 метровия фитил, свързан с взрива, да бъде възпламенена.

Около 15:20 часа, когато всички са в храма при покойника, Петър Загорски подава знак на Никола Петров, който от 7 часа сутринта чака в прикритие, за да пристъпи към действие. Петров подава искрата на фитила и двамата с клисаря Загорски напускат храма. Искрата, достигнала до фитила, възпламенява взрива и след страшна експлозия главният купол на храма пада разбит върху хората, присъстващи на опелото на Генерал Георгиев.

Убити са 134 човека – военни и граждански лица. Ранените надхвърлят 500. Сред жертвите са 12 генерали, 15 полковници, 7 подполковници, 3 майори, 9 капитани, 3 гену-

мати и множество граждани, включително и деца.

От 16 април 1925 г. в България е обявено военно положение, което остава в сила до 24 октомври. По време на военното положение Правителството предприема репресивни действия, известни като „Априлски събития“. Тяхната цел е да се парализира всеки опит за повдигане на размирици и въстание, което се очаква от БКП след атенцията в Катедралата.

Една от целите на Атенцията е била да бъде убит и Царя, който е трябвало да присъства на опелото. Закъснение е спасило живота му.

Част от организаторите на Атенцията – Димитър Златаров, Петър Абаджиев, Никола Петров – успяват да избягат през Сърбия, Хърватска и Словения в Съветския съюз. Димитър Златаров се предава на полицията като прави пълни самопризнания, с което спасява живота си – не получава смъртно наказание. Полицията разкрива за кратко време укрилите се Коста Янков и Иван Минков, като Янко е убит докато се отбранява в къщата на своя съучастник, а Минков се самоубива преди да бъде заловен.

Редакционно

Това, което писателят Григор Лилов написа преди двадесет години за положението в България, не е изгубило актуалността си и днес.

Нашите политически емигранти проумяха това положение още в средата на 70-те години на миналия век и го отразиха на страниците на сп. “Борба”. Оттогава и до сега фактичката политико-икономическа обстановка остава непроменена, като при повторението сменя името си, без да се докосва до съдържанието.

Характеристиката на г-н Лилов: **“Във всяка гържава има мафия, у нас, в България, за разлика, мафията има гържава”**, е абсолютна и категорична, нетърпяща разноезичие. Октоподът **“мафия”** е навсякъде и във всичко, което засяга политическия и обществения живот днес и което преди половин век емигрантите записаха в “Борба”.

На страниците на днешния брой на сп. “Борба” сме поместили три статии, за които е реч по-горе: “Via victus!”, “Истината за България” и “Истина и спекулация около свободата на печата”.

Предаваме ги без редакционна намеса в стилово, езиково и правописно отношение.

БОРБА

Д-ръ Стоилъ Стоиловъ,
Ню Йоркъ, САЩ

Vae Victis!

Политицитѣ на Свободния свѣтъ и неговитѣ многочислени и многоучени специалисти по международна политика пренебрегватъ една сжществена отлика на комунизма, която го различава отъ всички прежни политически образувания. Това е идеологията: за разлика отъ комунизма, Свободниятъ свѣтъ нѣма единна философска система, върху която да изгражда своята политическа платформа на принципи и действия. Възможно е поради това Западътъ да не обрѣща внимание на ролята на идеологията въ вътрешната и външна политика на свѣтовния комунизъмъ.

Основа на комунистическата идеология е пълно отрицание на всичко, което не е съзвучно съ нейнитѣ постулати. Това отрицание се реализира чрезъ тотална юридическа, морална и философска нетърпимостъ спрѣмо всички общочовѣшки ценности. И тази духовна нетърпимостъ поражда една непрестанна и непрекъснато градираща агресивностъ въ политическитѣ действия на комуниститѣ. Именно тази агресивна сжщностъ на идеология и на действия Западътъ не иска да види или не вижда, защото не може да противопостави нищо равностойно. При такова доброволно заслѣпление най-удобно е да играешъ ролята на благороденъ глупакъ, намиращъ у своя противникъ сжщия кодексъ на поведение и сжщия критерий на моралнитѣ ценности. Тази удобна позиция спестява нѣкои разочарования днесъ, безъ да спести никому утрешната негова гибелъ.

Идеологическа мотивировка на агресията

Споредъ марксиститѣ класовата борба ще завърши само следъ установяване на пролетарска диктатура върху цѣлата планета. Съ една дума: революциитѣ и войнитѣ ще продължатъ до осжществяване пълното господство на комунизма надъ всички континенти и народи. Следователно всички некомунистически страни сж врагове, подлежащи на идеологично обоснова на комунистическа агресия, бунтове и революции, и открита война, която чрезъ поражение да предизвика радикална промѣна на социалната структура. Тактическитѣ интереси позволяватъ временно сътрудничество съ некомунистическитѣ страни, за да се използватъ тѣхнитѣ суровинни ресурси, резултатитѣ отъ тѣхната война. Но подобни временни тактически отстъпления не промѣнятъ „генералната

линия“ на комунизма: завоюването на свѣта чрезъ неговото постепенно и насилствено комунизирание. Тази целъ оправдава сжществуването на комунизма въ съзнанието на всѣки комунистъ. Идеологическата основа на комунистическата агресия еднакво добре се илюстрира чрезъ многобройни примѣри въ своитѣ две главни практически приложения: отношението на комуниститѣ въ всѣка страна съ другитѣ политически партии и отношението на комуниститѣ съ тѣхнитѣ партньори въ международнитѣ отношения.

Комунистическата агресивностъ при вътрешната политика

Въ критичнитѣ моменти на политическа нестабилностъ, на революция и гражданска война всички съюзници сж добре приети отъ комуниститѣ съ условие, че коалиционниятъ характеръ на политическия съюзъ фактически се оглавява отъ комунисти. Тази „формалностъ“ въ обстановката на ожесточенъ политически конфликтъ незабелѣзано се превръща въ абсолютна реалностъ, благодарение не на далновидността на партньоритѣ и на отличната работа на комунистическата агентура всрѣдъ тѣхъ. Тукъ е мѣстото да се спомене, че поради непрекъснатата агресивностъ, комуниститѣ винаги и навсѣкжде овреме „присаждатъ“ своя агентура, която остава законспирирана въ продължение на десетилѣтия, много преди политическата обстановка да стане критична. Именно комунистическата агресивностъ диктува политиката на далеченъ прицелъ дори чрезъ обкрѣжаване на всепризнати политически посредствености съ сигурна комунистическа агентура.

Въ гореспоменатата обстановка на революция или на гражданска война комуниститѣ допускатъ всѣкакъвъ видъ компромиси, като обща политическа платформа на умѣренъ демократизъмъ и дори се съгласяватъ военнитѣ действия да бждатъ ръководени отъ некомунисти военни, чиито дарования гарантиратъ крайния успѣхъ. Следъ победата компромиситѣ брутално се отхвърлятъ, а опаснитѣ военни се ликвидиратъ или се „приспособяватъ“ чрезъ рафиниранъ шантажъ. **Вътрешнополитическитѣ компромиси на комуниститѣ иматъ винаги времененъ тактически характеръ – напомнящъ дори въ нѣкои частности идеологията и крайната политическа**

цель: узурпиране на властта съ всички средства. Следъ победата и реконструктивния периодъ принудителната коалиция се обръща въ главна заплаха за комуниститѣ, като тѣ започватъ поединично унищожаване на своитѣ партньори, които не сж приели „равноправния“ политически съюзъ, като своя безусловна капитулация. За да се избѣгне обединяване на застрашенитѣ, на останалитѣ партньори по коалиция, тайно се представятъ „гаранции“ за разширяване на политическитѣ имъ концесии следъ ликвидирането на „общия“ врагъ. Тази игра се повтаря до унищожаването и на последния „съюзникъ“.

Всеизвестенъ, но забравянъ отъ всички тукашни прекраснодушни апологети на Ленинъ фактъ е, че руската демократическа революция отъ 1917 г. бѣше подготвена отъ останалитѣ политически партии и организации, безъ прѣкото или косвено участие на Ленинско-Троцкиската болшевишка фракция. Въ периода 1907-1917 г. Ленинъ, Троцки, Зиновиевъ и компания предявяватъ непрекъснати претенции да ржководятъ „революционния процесъ въ Русия“, т.е. нейното демократизиране, безъ да иматъ никаква реална възможность за това. Скрытомъ Троцки и Каменевъ осигуряваха финансовата и политическата поддръжка за бждешитѣ си действия отъ страна на богати и влиятелни кржгове въ Съединенитѣ щати. Докато Ленинъ бѣше се поставилъ напълно на разположение на германския генераленъ щабъ.

Следъ установяването на т.нар. временно правителство болшевишкитѣ водачи се завърнаха въ Русия и чрезъ набързо комунизираниѣ войнишки и работнически съвети станаха действителни съуправници на Керенски. Октомврийскиятъ превратъ започна съ безмилостното унищожение на социалреволюционеритѣ (есеритѣ), единствената многочислена и действително революционна партия. Следъ това дойде редъ на социалдемократитѣ. Малочислената Ленинова фракция (35 000 членове на 160 милиона население презъ 1916 г.) съ помощта на своитѣ марксистически събратя социалдемократитѣ, съ „социално близкитѣ“ имъ анархо-комунисти и углавници, ликвидираха есеритѣ и кадетитѣ (конституционнитѣ демократи). Социалдемократитѣ сетне бѣха дадени на анархиститѣ за „революционенъ сждъ“. А последнитѣ изпратени въ небитието съ помощта на чекисткитѣ полкове (ЧОН) отъ латишки стрелци и китайски наемници. Сжщата игра на коалиция се повтори и въ Китай. Китайската комунистическа партия участва въ учредяването на Гуо-Мин Данъ и следъ като не успѣ да го оглави, започна 30-годишна ожесточена война за победата, за която помогна не само стопанинътъ

на Кремълъ, но и нѣколцина наивни обитатели на Бѣлия домъ.

Аграрната селска революция въ Монголия, земя безъ промишленость и безъ пролетариатъ, още презъ 1921-1924 г. бѣше финансирана и ржководена отъ просвѣтени земевладелци и търговски компании, които искаха да освободятъ страната отъ зависимостта на чуждестранни търговски компании. Въ тази непролетарска срѣда Москва инжектира нѣколко школувани въ Съветския съюзъ комунисти, които организираха Монголска комунистическа партия съ численость презъ 1928 г. – 600 души! Използвайки известната комунистическа тактика и както прѣкото военно вмешателство на части отъ т.нар. особенъ срѣдноазиатски воененъ окржгъ, комуниститѣ въ Монголия безмилостно ликвидираха своитѣ лоялни съюзници. Въ годинитѣ 1936-1938 върху територията на републиката испанскитѣ комунисти и тѣхнитѣ интернационални събратя започнаха кървава чистка средъ своитѣ съюзници, дори при военна обстановка, принуждаващи къмъ пресмѣтлива сдържаность. Прочутиятъ френски комунистъ Андре Марти, известенъ подъ прѣкоръ „Касапинътъ отъ Албосетра“, разстрелваше социалисти, анархисти, троцкисти, демократи и дори безпартийни подъ предлогъ, че „въ бждеще тѣ могатъ да бѣдатъ врагове на комунизма“. Но дори този нагледенъ урокъ на комунистическата коалиционна политика не стрѣсна великитѣ демокрации на САЩ, Англия и Франция, които неофициално поддръжаха кървавия разгулъ на комунистическитѣ касапи срещу национална Испания.

Краятъ на Втората свѣтвна война формира коалиционни правителства съ участието на комунисти въ България, Румъния, Полша, Чехословакия, Югославия, Унгария и Албания. „Специалиститѣ“ по комунизма въ Съединенитѣ щати и Англия не предупредиха своитѣ правителства относно всеизвестната вече тактика на комуниститѣ срещу коалиционнитѣ си партньори. Въ периода 1945-1951 г. комуниститѣ въ гореизброенитѣ страни физически унищожиха партньоритѣ си по коалиция чрезъ фалшифицирани сждебни процеси, чрезъ инсценирани самоубийства, чрезъ внезапни случаи на „естествена“ смъртъ и пр. „легални“ средства. Комуниститѣ въ Куба, които дори не дрзнаха да се обявятъ за партия поради смѣхотворната имъ малочисленость, бѣха милостиво приети въ правителството на Кастро, за да обезпечи временната външнополитическа подкрепа на Съветския съюзъ. Само две години по-късно тѣ инфилтрираха въ цѣлия апаратъ на Кастровата диктатура

и брадацият Фиделъ бѣше принуденъ да се обяви сѣщо за комунистъ, та да запази живота и властта си.

Разглеждане на комунистическата агресивностъ въ вътрешнополитическата дѣятелностъ налага само единъ изводъ: всѣкакви надежди за демократизиране на комунизма посрѣдствомъ политическа коалиция сѣ самоизмама. За нѣколко само години всѣка такава коалиция се трансформира въ еднопартийна комунистическа диктатура. И ако за близо 60 години правителствата на Съединенитѣ щати и на Запада още не сѣ направили подобенъ изводъ, то членовеѣ на тѣзи правителства сѣ безнадеждни наивници, дори измѣнници на родинитѣ си и на Свободния свѣтъ.

Външната политика на комунизма

Нетърпимостта и агресивността на комунизма е особено явна въ областта на международнитѣ отношения. Комуниститѣ дори проформа не се стараятъ да прикриватъ тази агресивностъ. Напротивъ, нейното подчертаване имъ донася несъмнени изгоди, предизвиквайки волеви парализи у прекалено изтънченитѣ западни дипломати. Комунистическитѣ дипломати, за разлика напримѣръ отъ ангелоподобния д-ръ Кисинджъръ, не правятъ дипломация „денъ за день“, а дипломация на далеченъ прицелъ. При така формулирана външна политика не сѣществуватъ никакви морални или физически задрѣжки. Аксиома на комунистическитѣ дипломати е: „Самото обстоятелство, че контрагентътъ е изявилъ съгласие да преговаря, го квалифицира като капитулантъ“. Цитатътъ е отъ учебника по „Основи на дипломацията“ за курсиститѣ отъ Висшата военно-дипломатическа академия къмъ Генералния щабъ на Червената армия. И отношение-то къмъ него е като отношение на победителъ къмъ капитулирания. Тази бруталностъ създава особена атмосфера при всѣка дипломатическа конференция, застрашаваща западнитѣ дипломати рано или късно да капитулиратъ. Като най-яркъ примѣръ на горния афоризъмъ е Парижкото споразумение за Виетнамъ. Съединенитѣ щати се съгласиха на преговори, т.е. предварително и безусловно бѣха капитулирали! А текстътъ на споразумението само юридически и текстуално оформи капитулацията имъ. Така американското правителство се изхитри да капитулира официално въ една война, която не бѣше обявена.

За комуниститѣ всѣкакъвъ воененъ, стопански и политически съюзъ съ некомунистическа страна е времененъ тактически актъ на сътрудничество съ „вчерашенъ, днешенъ и

утрешенъ врагъ“ и поради тая своя сѣщностъ не налага никакви юридически или морални задължения на комуниститѣ. И до днесъ въ генералщабнитѣ академии на социалистическитѣ страни професоритѣ се съкрушаватъ за проявената презъ 1943 г. „неотстъпчивостъ на Хитлеръ, която попречи на Съветския съюзъ, Германия и Япония да нанесатъ внезапенъ и съкрушителенъ ударъ надъ съюзницитѣ“. Цитатътъ е отъ секретнитѣ записки „Въведение къмъ дипломатическата история на Втората свѣтовна война“, използвана като учебно помагало отъ комуниститѣ въ класоветѣ по специални стратегически акции и операции къмъ Академия „Фрунзе“ и останалитѣ комунистически генералщабни академии.

Въ тази свѣтлина комунистическитѣ теоретици и реализатори на дипломатическото изкуство считатъ всѣкакъвъ видъ договори, споразумения, конвенции, протоколи и др. задължителни само за некомунистическия партньоръ. Държавниятъ департаментъ на Съединенитѣ щати, както и останалитѣ външни министерства на все още свободнитѣ страни, притежаватъ пълна колекция отъ стотици международни и двустранни договори, които комунистическитѣ страни сѣ нарушавали и нарушаватъ. И въпрѣки това преговори се водятъ и нови договори се сключватъ. Изглежда, само западнитѣ дипломати да се намиратъ на работа! Основенъ принципъ на комунистическата дипломация е всѣки договоръ да се нарушава въ онзи моментъ, когато такава действие ще донесе максимална вреда на другата „високодоговаряща страна“. И това е напълно въ съответствие съ основната комунистическа аксиома, споредъ която комунисти и некомунисти оставатъ врагове дори и въ първитѣ идилични дни на поредния дипломатически меденъ месецъ.

Един примѣръ е достатъченъ. Въ 1944 г., когато отношенията между Съединенитѣ щати и Съветския съюзъ благоухаеха подобно на райска градина, по лична заповѣдъ на Сталинъ командващиятъ „Особени родове оржжия“ д-ръ Руденко започна изпълнението на плана „Джонъ Браунъ 2“ по създаване на расистко негърско движение въ Съединенитѣ щати. Този планъ е рожба на Берзинъ и д-ръ Руденко още отъ началото на 30-тѣ години и сѣщността му е чрезъ либерализация на Съединенитѣ щати да се създадатъ предпоставки за междусобна война на расова основа. Днешнитѣ събития показватъ, че тогавашниятъ командващ „Особени родове оржжия“, т.е. частитѣ за специални стратегически операции къмъ ГРУ, добре

е замислил и осъществил темата на втората си докторска дисертация по психополитика.

Но комунистическата дипломация е същевременно дипломация на „дублетния изстрел“ (този терминъ също е съветски). Основната цел на всъка дипломатическа акция е унищожаването въ перспектива на контрагента. Това е далечният изстрел. Дублетният изстрел трѣбва да причини непосредствена вреда на контрагента. Ето единъ примѣръ: Съединенитѣ щати подариха на Съветския съюзъ огромни количества зърно, което веднага доведе до рѣзко покачване на потребителнитѣ цевни въ Съединенитѣ щати и по този начинъ до ускоряване на инфлацията. А закономѣрното недоволство се превръща въ социаленъ „агаръ-агаръ“ за размножаване на бацитѣ на политическия радикализъмъ.

Перспективитѣ на победения

Горко на победения! Въ този старъ афоризъмъ ще намѣримъ всички перспективи на победения, безразлично дали е загубилъ на бойното поле, или се е самопобедилъ върху зеленото сукно на масата за преговори. Комуниститѣ ценятъ само

аргументитѣ на силата, отклонявайки се отъ преговори, докато тѣ първи не поискатъ да преговарятъ. Тогава съобразно собствената имъ логика тѣ ще бждатъ победенитѣ. Всѣкакви надежди на мощното лоби на капитулантитѣ въ Съединенитѣ щати, ръководено чрезъ многобройнитѣ „изследователски“ институти и фондации, чрезъ подкупни и празноглави журналисти и политически „писатели“ и най-вече чрезъ панаирджийски дипломати, че доброволното капитулантство ще спаси съществуванетоъ имъ, е заблуждение!

Ако нѣкой се надѣва, че комуниститѣ ще му позволятъ да преподава въ нѣкои отъ тѣхнитѣ университети изкуството да се прави политика, той дълбоко се заблуждава. Неговата екзекуция ще бжде най-кратката и най-поучителната лекция за бждешитѣ дипломати – какъ не бива да се прави политика! Всички – малкиятъ и великиятъ, измежду днешнитѣ адепти на детанта, ще бждатъ първа жертва на победителя. Защото всѣки победителъ признава само единъ законъ и едно право, формулирано кратко и явно, като ударъ на палаческа секира: **Горко на победения!**

Vae Victis!

Априль 1977 г., сп. „Борба“

Димитър Х. Попов

Отново ни освобождават

На 5 септември 1944 г. Русия (Съветският съюз) обявява война на България. С този акт Сталин постига важни стратегически предимства в региона. Преди всичко на водещите се в Кайро преговори на англичани и американци с българската делегация, оглавявана от Стойчо Мошанов, руснаците от наблюдатели стават част от победителите. На второ място, те променят тежестта си спрямо останалите съюзници, защото навлизат с войските си в България и постигат преместване на преговорите от Кайро в Москва. На трето място, дават подтик за пълна промяна на политическата конфигурация в нашата страна, като осигуряват безболезненото извършване на гържавния проруски преврат на 9 септември 1944 г. По този начин стратегически най-важната страна на Балканите е поставена под руска

опека, а руските войски се навесват над Средиземноморието.

Разменените документи между съюзниците от онзи период показват, че руснаците трудно биха намерили дипломатическо и военно основание да нахлуят в България, ако българското правителство, бито то на Багрянов или на Муравиев, беше обявило война на Германия в края на август или началото на септември 1944 г. За съжаление, първото заседание на сформираното правителство на Константин Муравиев става едва на 4 септември 1944 г., ден преди руснаците да ни обявят война. Прави впечатление, че докато актовете на Муравиевото правителство от 4 до 8 септември имат предимно „вътрешен“ характер, най-важното действие – обявяването на война на Германия, е пропуснато. А това се обяснява с факта,

че то е трябвало да настъпи именно на 4 септември, тогава, когато е и първото заседание на правителството. На това заседание присъстват Иван Багрянов и Първан Драганов като водещи фигури от предишното правителство.

Според секретен документ № 8427-44 на съюзническото разузнаване в Кайро от 7 септември 1944 г. войната между Русия и България вероятно ще бъде регистрирана като най-кратката, тъй като технически тя продължава само няколко часа. Декларацията е била направена в 19 часа на 5 септември 1944 г. и в 0:40 часа на 6 септември 1944 г. българският пълномощен министър Иван Алтънов поиска официално примирие от съветския представител при руската легация в София Д. Яковлев.

Руснаците не си губят времето и още в първите дни след обявяването на война на България техните войски навлизат в дълбочина на българска територия. В бойно донесение № 00260 на щаба на Трети украински фронт за движението на руските войски на територията на България от 15 септември 1944 г., подписано от маршал Толбухин, между другото се казва:

„... към 19 часа на 15 септември 1944 г. с подвижни части влязоха в столицата на България – София, войските на фронта. Към 17 часа на летището в София се пребазираха 2 полка от 228-а изстребителна авиодивизия, 1 полк от 244-а бомбардировъчна авиодивизия, 1 полк от 262-а нощна бомбардировъчна авиодивизия, 1 полк от 306-а шурмова авиодивизия...

Седемнадесета въздушна армия води до разузнаване към Гърция – района на Солун. В Солун до 500 плавателни съда...“

Това военно донесение напълно синхронизира с опасенията на гръцкото емигрантско правителство в Лондон от възможна промяна на обстановката на Балканите във вреда на националните интереси на Гърция. Подобни опасения се прокрадват в Сърбия и отчасти в Турция.

В епилога на Третото българско царство бих искал да спомена един епизод от за-

седанието на правителството на Муравиев от 4 септември 1944 г. Запазих този случай нарочно към съответното политическо време, за да подчертая за пореден път тезата, че цар Борис III наистина е подготвял силово напускане на хитлеристкия лагер, както и че единствените стратегически заинтересувани това да не стане са руснаците. Те имат и опита, и практиката в износ на политически тероризъм от десетки години преди това. Така че покушението срещу цар Борис III например за тях не би представлявало никаква трудност.

На срещата във военното министерство, където на 4 септември 1944 г. заседава Министерският съвет, Муравиев повдига пред Багрянов въпроса за „някаква връзка или уговорка на цар Борис с англо-американците“. На този въпрос Багрянов отговаря, че „не могъл да знае такова нещо, тъй като цар Борис бил много потаен човек. И на Багрянов правели впечатление благосклонните отзиви на англичаните за него, изразявани по различни случаи“. По този повод Муравиев отбелязва в спомените си:

„Десетина години след този разговор научих, че един секретар от българската легация в Кайро, завръщайки се в София, бил натоварен от англичаните да предаде на цар Борис, че те държат на уговореното. Думи, предадени от същия секретар на адвоката Тимчо Тимнев.“

Напразно руснаците разчитаха на своята пета колона в нашата страна да извърши някаква мащабна революция или въстание, с което да легитимира промяна на положението в България и да покани руските войски да навлязат като съюзници на наша територия. Опасността да не загубят международноправните основания за нахлуване в България накара руснаците да избързат и да ни обявят война. Така вместо поканени „отвътре“, техните войски станаха катализатор на по-ограниченото действие – подготвяния преврат от хората на Кимон Георгиев и Дамян Велчев. Този преврат, при наличие на руски войски в страната ни, беше покуше-

ние срещу правителство, което не беше в състояние да се брани. Всяка по-нататъшна дестабилизация на страната можеше да предизвика руски действия с непредвидими последици.

НОЩТА НА ПРИЛЕПИТЕ

На 8 септември 1944 г. правителството на Муравиев обявява война на Германия. В мотивната част на прокламацията по този повод се казваше:

„Българското правителство, за да защити името на българската войска и достойнството и честта на българската държава, обяви положение на война между България и Германия.“

Обективно погледнато, това обявяване на война при наличие на руските войски у нас, които приближаваха столицата, може да се оприличи с поговорката „след гъжд качулка“.

Войната срещу хитлеристка Германия е последният държавен акт на правителството на Муравиев. До самия преврат той се надява в състава на кабинета да влязат и представители на комунистите и пладненците, но очевидно претоварен от ангажименти, министър-председателят не е бил в състояние правилно да прецени обстановката и преврата, който е бил буквално на врата му. На излизане от Военното министерство късно на 8 септември той е предупреден от полк. Тумбин от военното разузнаване, че *„полицията е прибрана в помещението си и че по улиците няма почти никакви постове. Изглежда му, че това било част от общия план. Съгласих се с него, но му казах, че е излишно вече да се разправяме с всички тези игри.“*

Рано сутринта на 9 септември, в 6 часа, подтикван от някакво предчувствие, Муравиев включва радиото и чува обръщението на Кимон Георгиев за извършения преврат. По-късно пред проф. Илчо Димитров той ще заяви:

„Каква съдба! Три пъти съм бил министър (в правителствата на Стамболийски и на Народния блок и като министър-председа-

тел). И три пъти Кимон Георгиев ме сваля с военен преврат.“

Всъщност истинският автор на 9 септември 1944 г. се оказва Йосиф Висарионович Джугашвили-Сталин. Този път лично съветският диктатор направлява развитието на българската грама. Негов е сценарият. В сметките на Сталин държавниците на Третото българско царство не предизвикват никакво внимание. Когато настъпи часът, те просто ще умрат.

Бих искал да спомена и още едно „особено“ мнение за преврата на 9 септември 1944 г. – от професионалните позиции на един английски разузнавач, поне така, както ги предава в своите спомени Стойчо Мошанов.

Когато на 10 септември 1944 г. в Каиро майор Ситън Уотсън уведомява Стойчо Мошанов и полк. Димитър Желязков, че в София е извършен държавен преврат от Дамян Велчев, той не може да скрие възхищението си от този факт. На учудения поглед на Мошанов Уотсън малко стеснен отбелязва, че все пак този Дамян Велчев прави трети държавен преврат за двадесет години. Възхищението на англичанина има, разбира се, и друго основание. Майорът от УСО при британския близкочужден щаб в Каиро Ситън Уотсън е кадрови разузнавач, сам специалист по преврати и подривна дейност на Балканите. В края на март 1941 г. същият майор прави преврата на ген. Душац Симович, с който Югославия се отмята на Трестранния пакт, сваля от регентския пост принц Павел и поставя на трона малолетния крал Петър. Това предreshава германското нахлуване в Кралска Югославия и в голяма степен определя съдбата и на България. Защото ако Югославия беше останала съюзник на Германия, немските войски щяха да слязат към гръцката граница през нейна територия, а нашата страна би останала в ролята на територия без решаваща за тогавашната акция (операция „Марита“) на вермахта роля.

Правителството на Кимон Георгиев има привидно коалиционен характер. То е

съставено от следните политически формации: Политически кръг „Звено“ с министър-председател Кимон Георгиев, военен министър Дамян Велчев, външен министър проф. Петко Стайнов и министър на просветата проф. Станчо Чолаков; БРП(к) с министър без портфейл Добри Терпешев, министър на вътрешните работи Антон Югов, министър на правосъдието г-р Минчо Нейчев, министър на народното здраве г-р Рачо Ангелов; БЗНС „Пладне“ с министър без портфейл Никола Петков, министър на земеделието Асен Павлов, министър на благоустройството Борис Бумбаров, министър на железниците Ансел Държански; БРСДП с министър на търговията Димитър Нейков, министър на социалната политика Григор Чешмеджиев; безпартийни – министър на пропагандата Димо Казасов, министър на финансите проф. Петко Стоянов.

Съставът на правителството е толкова удачно маскировъчно съставен, че за незапознати с политическия живот в страната трудно би било да различат нещо друго, освен широко представителство на всички партии от политическия спектър на България. Всъщност това си беше един чисто левичарски кабинет, готов още от началото на пълно сътрудничество с комунистите, а впоследствие и на признаване на тяхната ръководна роля.

В първите десет дни след преврата комунистите успяха да поставят началото на своя репресивен апарат, като за директор на милицията беше назначен Рагенко Видински, а за шеф на Държавна сигурност – Димо Дичев.

Издевателствата върху българските граждани започнаха почти незабавно след преврата и постепенно увеличаваха своите мащаби. Провеждаха се арести на стотици и хиляди граждани от най-различни професии и дейности, основно поради некомунистически убеждения. Под това определение се разбираше национално мислещи, привърженици на демократични партии и организации, които не влизаха в Отечествения фронт. Всички

те бяха заклеявявани като фашисти и народни врагове, „подпомагали“ фашистката власт. Специално съставени комисии от партизани, комунисти и местни доносници разработваха списъци за ликвидиране на „народни“ врагове.

Докато бандите на Антон Югов и на останалите активисти на БРП(к) (като Тодор Живков и Станко Тодоров, които ръководеха насилията и екзекуциите в подземята на хотел „Славянска беседа“) вилнееха в страната, „демократичните“ съюзници на комунистите в т.нар. ОФ-правителство се правеха на „ни чул, ни видял“. Но какви хора бяха всъщност те?

Министър-председателят Кимон Георгиев беше ключова фигура в Политическия кръг „Звено“, създател на Военния съюз и виден (може би най-важният) участник в трите държавни преврата на 9 юни 1923 г., на 19 май 1934 г. и на 9 септември 1944 г. Още от началото на 30-те години той е свързан с БКП и Съветския съюз. През 1934 г. като министър-председател възстановява дипломатическите отношения с Русия (Съветския съюз), ликвидира националистическото крило на ВМРО и подобрява отношенията на страната с Кралство Югославия. Руснаците го ценят, а вътре в страната едни от най-близките му поддръжници и съюзници стават дейците от БЗНС „Пладне“ и специално г-р Г. М. Димитров и Никола Петков. Другият геец на „Звено“ е проф. Петко Стайнов. Той е виден юрист и общественик, и голям русофил. С не много ясна политическа ориентация е бил Дамян Велчев, но през 30-те години възприема идеята за южнославянска федерация и по този начин се сближава с г-р Г. М. Димитров, с Коста Тодоров и групи леви дейци на „Пладне“. През 1935 г. Велчев емигрира в Югославия и малко по-късно, заедно със Заимов, г-р Г. М. Димитров, Коста Тодоров и други, се опитва да извърши нов държавен преврат, като разчита и на югославска военна помощ. Заедно с друг клетвопрестъпник Кирил Станчев е

осъден от военен съд у нас на смърт, но присъдата е заменена от царя с доживотна.

Като личност най-важният лъв земеделец в кабинета на Кимон Гоергиев беше Никола Димитров Петков. Той беше потомък на славен български род. Син на големия български гържавник и публицист Димитър Петков и брат на загиналия през неспокойните години след Деветоюнския преврат Петко Д. Петков, Никола Петков вярваше наивно в принципите на лоялното партньорство с комунистите, но не допускаше, а оттам и не съзнаваше престъпния антибългарски характер на тази организация. Политическите му качества се изчерпваха с откритостта на характера, с безусловната му смелост и с упоритото преследване на поставените цели. Той беше много състоятелен човек и щедро раздаваше и подпомагаше БЗНС „Пладне“, а и комунистите, със свои лични средства. Това качество беше едно твърде необичайно явление за нравите на богатите българи, които предпочитаха и предпочитат да остават с имането си в глупаво, тъпо и антихуманно фалшиво самочувствие.

Много характерен е един епизод, който разказва в своите спомени Константин Муравиев и който показва лоялността, но в същото време и наивността и фракционерството на Никола Петков.

Когато Муравиев получава мандат от регентите Кирил, Филов и Михов да състави правителство, той изпраща при Никола Петков д-р Александър Франгя, за да го покани като съидейник на разговор по съставянето на кабинета и за евентуалното му участие в него. На предложението Никола Петков *„отговорил, че може да разговаря само посредством представителите на БКП“*. Коментарът на Муравиев е колкото изпълнен с горчивина, толкова и със сарказъм: *„Ето, това беше поне един ясен отговор“*, казва той.

Асен Павлов около събитията от 9 септември не притежава достатъчен политически опит, нито е запознат с процесите в земеделското движение. Голямата част от времето си той е прекарал в чужбина

и основно присъствието му в „Пладне“ се дължи на брат му Кирил Павлов, министър в кабинета на Стамболийски, убит след 9 юни 1923 г.

Борис Бумбаров имаше богат организационен опит в земеделските среди и в политическия живот на страната. На младини е бил анархист.

Последният функционер от „Пладне“ в правителството на т.нар. Отечествен фронт беше Ангел Държански. Той имаше твърде сериозни връзки и информация за комунистите.

В правителството на Кимон Георгиев пладненци не заемаха ключови постове. Така нареченият паритет на участие се изразяваше само числено към комунисти и звенари – 4:4:4, но по значимост на министерските длъжности пладненците далече отстъпваха на останалите си „колеги“. Утехата им може би беше в това, че с продажната си политика те бяха пожертвали съдбата на земеделското движение, нанесли бяха смъртоносен удар на ортодоксалната организация на българските селяни БЗНС „Врабча 1“ и наивно (а по-скоро глупаво) се надяваха, че в едни следващи парламентарни избори ще могат да вземат най-много места в българското Народно събрание. Идейно те се оказаха леви сектанти, подобно на есерите от руската Октомврийска революция. Политически обаче те бяха пълни слепци, неспособни да отчетат стратегическите задачи на комунистите като руската партия в България, изпълнителка на завоевателните цели на зловещата червена империя.

Не по-различен, но много по-циничен се оказва и пладненският емигрантски лидер д-р Г. М. Димитров, който в коментар за правителството на Кимон Георгиев пред Стойчо Мошанов и полк. Димитър Желязков заявява на 12 септември 1944 г. в Каиро: *„съставът на новото ОФ правителство напълно го задоволявал. Много удачно земеделците предпочели Дамян Велчев да стане военен министър и са отстъпили вътрешното министерство*

на комунистите. Нека те да се разправят с чистката и репресалиите.“

Съзнавал ли е Гемето, че ролята на земеделците от „Плагне“ за състава на кабинета на К. Георгиев е била почти нулева?

ПАРОЛА НА СМЪРТТА

В дългата ни история многократно сме повтаряли и ще повтаряме една и съща схема за оцеляване пред опасностите: сменяли сме си вярата, сменяли сме си убежденията, сменяли сме си кумирите и вождовете. Точно от тези многократни, многолики и непрекъснати отказвания от едно състояние и приемането на друго, за да се откажем след време и от него, се е изграждало националното ни съзнание, раздвоено между страха, омразата и завистта. За възхищение или за омерзение. Тези „качества“ са ни запазили

през столетията, защото все е оставала някаква част от този наш народ, която да оцеее чрез приспособяване. Преди тъй наречената комунистическа деформация на съзнанието ние сме били генно подготвени за нея. А от тези, които сме предали, които сме оплювали като съвременници, от които сме се отказвали нееднократно като „чапкъни“ и „нехранимайковци“, по-късно, но вече мъртви, сме ги използвали пак, за да си съграждаме история. И все пак на един ден като 2 юни, като на Голяма задушница, да се сецваме за тях с чувство на срам, на болка и отново с усещането за мръснишко доволство, че не ние, а те са се жертвали... „Те загинаха, за да живеем ние!“ – това може да бъде епитаф на най-тъмната част от националния ни характер...

Из „История на българските империи“

Коментар

Оперната прима Райна Кабаиванска: Имало ли е робство, щом сме си останали християни?

<http://www.monitor.bg/article?id=443897>

Изглежда, възхищението, почитанието и разочарованието към и от дадена личност вървят ръка за ръка. Иначе как да си обясним думите на оперната дива г-жа Райна Кабаиванска от интервюто ѝ пред Елена Кръстева в „Монитор“ от 20 септември 2014 г. Лично аз трябваше да прочета това интервю два пъти, много внимателно, за да се убедя, че не съм прочел или интерпретирал думите и мислите ѝ погрешно. Но грешка нямаше.

Още в началото на това интервю в навечерието на Деня на независимостта на България г-жа Кабаиванска казва: „С днешна дата аз си задавам въпроса дали това петвековно турско робство наистина е било робство? Свързвам всички тези международни събития днешни, страшни, с този религиозен фанатизъм. Имало ли е робство, когато ние сме си останали християни? Нашите черкви са съществували. А сега на християните им режат гърлата! Значи тези отоманци, които са ни направили на роби, не са посегнали на най-святото, на същността на един народ. Защо сме оживели като българи, ако сме били под турско робство?... Така че това турско робство е било много прогресивно – хора от три религии – християни, евреи, мюсюлмани – са живеели мирно заедно...“

Уважаема г-жа Кабаиванска, всъщност спорът „робство“, „иго“ или „владичество“ е напълно излишен. Във всеки случай не е „османско присъствие“, както до неотдавна твърдеше един български „историк“, известен с прозвището си агент Гоце.

Роби имаше в Римската империя. Роби бяха и чернокожите в САЩ през XVII и XVIII век, както и крепостните селяни в Русия, освободени от крепостническото си робство от цар Александър II с декрет от 3 март 1861 г., за което получава прозвището „цар Освободител“. Робите бяха собственост на господарите си, можеха да бъдат купувани и продавани на робските пазари. Те бяха за собствениците си стока с определена стойност. Затова господарите се грижеха за робите си, хранеха ги, осигуряваха им подслон. Никой робовладелец не е и помислял да си избива и коли робите. По съвсем друг начин

се отнасяха турците към поробените от тях народи. „Друговерците“, „гяурите“ биваха потурчвани, изнасилвани, често избивани ей така, от верска омраза и нетърпимост. Шефкет Айдемир, турски историк, пише: „Идеята за насилствена ислямизация възниква в резултат на политиката на османската върхушка за претопяване на населението от поробените земи. Още от 1362 г. с приемането на закона „Пенджик“ ислямизацията придобива характер на държавна политика.“

Затова турското владичество е преди всичко един безпрецедентен израз на етническа нетърпимост. Във всеки случай до появата на „Болният човек край Босфора“ през средата на XIX в. Транзимата и закона „Хатихумаюн“, влязъл в сила едва през 1856 г.

Гюлханският хатишериф (наречен още и първи акт на Танзимата) е издаден от султан Абдул Меджид (1839-1861) и обнародван на 3 ноември 1839 г., а Хатихумаюнът – на 18 февруари 1856 г. А знае ли г-жа Кабаиванска как са били третирани българите в Османската империя цели 443 години – от 1396 до 1839 г. – като раи? Предполагам, че й е известно какво означава тази дума „рая“ – съвкупност от немюсюлманските поданици в империята, които имат нисък социален статус и са обременени с плащането на повече данъци. Или за г-жа Кабаиванска животът в Османската империя, макар и с нисък социален статус, е бил истинско щастие, сполетяло нашите деди.

За съжаление ние, българите, нямаме смелостта да кажем на висок глас този факт от нашата трагична 5-вековна история. Така, както го казва този древен, малък, но храбър народ – арменският, който преживя жестокия турски геноцид, при който само от 1915 до 1918 г. бяха избити над 1 милион арменци – мъже, жени, деца.

Затова пък се намират българи като Вас, г-жо Кабаиванска, които твърдят: „...Така че това турско робство е било много прогресивно – хора от три религии – християни, евреи, мюсюлмани – са живели мирно заедно...“. Българи, забравили кръвния данък, Батак, Панагюрище, хилядите обезчестени български девойки.

Истинската беда на „робството“ или „владичеството“ не е в това роби ли са били българите, или робски потискани, добре или зле е живял българският народ (по-добре или по-зле от крепостните селяни в Русия, според Достоевски), а как и какви са били възможностите му за прогресивно развитие, т.е. могъл ли е да следва пътя на семейството на европейските народи и европейската цивилизация, към която принадлежи от VII век.

Българският народ е лишен от социалните слоеве, които са естествените водачи на всеки народ в тази епоха – аристокрацията, буржоазия, висше духовенство. Поради това изоставяме фатално от технологиите, от образованието и културата. Когато други европейски народи, макар под властта на други европейски народи, имаха гимназии и университети, ние имахме само килийни училища. Но най-страшното бе демокрафската катастрофа. В средата на XIV век българският народ бе между най-големите европейски народи – според изчисленията на проф. Христо Гандев над 1,5 милиона души. Толкова бяха и германците, и французите, а англичаните бяха с 400 хиляди по-малко. Сега тези народи са по 60-80 милиона души, без колонистите, изпратени в Америка, Австралия и Африка. Ние пряко сили, с диаспората в близката чужбина, сме не повече от 10 милиона души.

Лишен от държавните лостове за въздействие върху демографското си състояние, българският народ загуби десетки милиони души. При Освобождението в 1878 г. бяхме само два милиона и този факт ни изхвърли като нация и държава от възможността сами да определяме бъдещето си. Тъжно е, но жестоката реалност и на съвременieto е, че малките нации са обекти, а не субекти на историята.

Каквото и да се каже, това, което беше между 1396 и 1878 г., си има едно точно име – катастрофа за българския народ и държава.

„Защо сме оживели като българи, ако сме били под турско робство?“ – според тази Ваша логика, г-жо Кабаиванска, би трябвало да отречем Холокоста. В момента са живи 14 милиона евреи.

За първите стъпки в творческата си кариера казвате: „...когато ми направиха договор за Метрополитън опера, отидох с червения паспорт да взимам американска виза. И се кълнях, че никога не съм била член на комунистическата партия, което е истина, че никога не съм била в младежки комунистически съюзи. Кълна се като нищо! Как няма да се кълна? Трябва да пея, аз съм артист, трябва да отида в Метрополитън!...“ Човек да не повярва колко добродушни и наивни са били американските служби – достатъчна им е била Вашата клетва. На Вас известно ли Ви е, уважаема г-жо Кабаиванска,

как постъпваха по същото това време в подобни случаи в България българските комунистически служби. Когато млади хора пожелаваха като Вас да следват, беше им необходима ОФ-бележка, по-късно кандидатстудентски формуляр. В тях имаше графа „Имате ли членове на семейството (баща, майка, брат, сестра, чичо, вуйчо, дядо, баба), засегнати от мероприятията на Народната власт – Народен съд, изселвани, национализация?“. Вашият подпис под тези сведения не беше обаче достатъчен на тези български служби, не им вярваха много, затова изпращаха ДС-копоите си да проверят семейството ви до девето коляно. И ако откриеха нещо подобно в семейството ви, се прощавахте със следването. Но за Вас, доколкото познавам Вашата биография, опасност в това отношение не е съществувала. Вашето семейство е принадлежало към комунистическата номенклатура, и то по това време, първите години след 9 септември 1944 г., когато в България се извършваха най-големите престъпления срещу човечността.

В края на Вашето интервю впечатляват и думите Ви: „Отивам да си взимам българска виза в посолството и нашият посланик ми казва: „Пък ти като си в Ню Йорк, пооглеждай се малко, пък после ела да си поприказваме“. Викам: „Разбира се“ Сигурно го има в моето досие, но никак не ме интересува. Отидете да го прочетете. Това е пътят на артиста – или ще се изявява, или ще стои вкъщи политически затворник.“ Към това наистина няма какво да се допълни.

Вие сте казали „Разбира се“. В България по същото това време други българи на подобни предложения казваха просто „не“. Тези българи не бяха готови да направят компромиси със съвестта си, за да постигнат успех в професията и живота. Но явно Вие не принадлежите към тази категория българи.

С певческия и театрален талант на оперни диви като Райна Кабаиванска може да се гордее всяка страна и народ. Както и с таланта на един друг голям българин, певецът бас Борис Христов. Въпреки интензивните ми многократни опити да открия в житейския и професионален път на г-жа Кабаиванска някакво сведение за познанство или общи творчески изяви с Борис Христов, не открих никъде такива. Въпреки че и двамата са живели и омайвали публиката по едно и също време в Италия.

Борис Христов е един от най-великите оперни изпълнители на ХХ век. Мнозина музикални критици днес въз основа на гласовите данни, артистичните способности и сценично присъствие определят Борис Христов като най-великия бас от втората половина на ХХ век. През май 1942 г. и след предоставяне на стипендия от правителството на Царска България (с личното участие и подкрепа от страна на цар Борис III) Борис Христов заминава на обучение и специализация в Милано, Италия, при Рикардо Страчари (1875-1955), известен баритон от началото на ХХ век.

След няколко гостувания и рецитала в Австрия през 1944 и 1945 г. през декември 1945 г. Христов се връща в Италия. Оперният си дебют прави в ролята на Колин от операта „Бохеми“ в Реджо ди Калябрия на 12 май 1946. През следващите години Христов се изявява в няколко роли в миланската „Ла Скала“, във венецианската опера „Ла Фениче“, в операта на Рим, в лондонската опера „Ковънт Гардън“, а също така и в оперните театри на Неапол, Флоренция, Барселона, Лисабон, Рио де Жанейро и др.

През 1950 г. получава покана да пее в нюйоркската Метрополитън опера, но не е допуснат на територията на САЩ поради Емигрантския закон на Маккарън (забраняващ издаването на входни визи на жители на държавите от съветския блок), въпреки че не живее в България от десетилетие и фактически има разрешение за постоянно пребиваване в Италия. През цялото време на пребиваване в чужбина отношенията на Борис Христов с комунистическото правителство в България остават напрегнати и на моменти направо враждебни. На великия бас често е отказвана входна виза за България. Христов открито и често е противопоставян на певци от България (Николай Гяуров например, брат на първия секретар на Окръжния комитет на БКП Костадин Гяуров от Пловдив) чрез интриги и задкулисни машинации. Стига се дотам, че Христов не е допуснат на погребението на баща си през 1961 г., отказвайки му за пореден път входна виза.

През 1968 г. композитор от Македония – СФРЮ, му изпраща писмо, с което го уведомява за написана от него опера „Самуил“, като пита Борис Христов дали би се съгласил да му изпрати партитурата на операта за преценка и евентуално одобрение и да отговори готов ли е да пее на премиерата, която ще се състои в открития театър на Скопското кале. Композиторият уверява Борис Христов, че е осигурил за неговото участие хонорар по най-високите размери, каквито певецът получава на западните сцени. Борис Христов проявява професионален интерес към операта на младия автор и

иска от него да му изпрати либретото и нотния материал. От него е видно, че Самуил е титулуван македонски княз, а останалият персонаж са дейци от някаква македонска нация. Борис Христов отказва участие със следното писмо:

„Господин Македонски,

Получих програмата на „вашия“ цар Самуил за скопската сцена. Защо ми я изпратихте обаче, не можах да разбера, като Вие знаете отдавна моето мнение, което е мнение и на всеки българин.

Тягостно впечатление ми направи предговорът на Д. Ташковски, който е пълен с нелепи съждения и с изопачавания на исторически истини, които не могат да не направят впечатление дори на невежи хора.

Вие знаете, че моят род произхожда от този край на България, в който Вие живеете и който се нарича Македония, която е била и ще бъде център на най-здравия български национален дух, така както цар Самуил е бил и ще остане в световната история цар Болгарский. Желая Вам и на Вашето семейство честита Нова година.

12 януари 1969 г. Борис Христов“

Ако ние не възразим на думите на Райна Кабаиванска: „...Така че това турско робство е било много прогресивно – хора от три религии – християни, евреи, мюсюлмани – са живеели мирно заедно...“, то тогава трябва да признаем и кажем на висок глас, че дейността на всички наши борци срещу турските поробители, славните ни хайдутути, като Стефан Караджа, Хаджи Димитър, Филип Тотю, славните ни революционери като Дякон Левски, Георги Бенковски, Георги Сава Раковски, Стефан Стамболов, Захари Стоянов и много други е била вредна и насочена срещу мирното съвместно съществуване на християни, евреи, мюсюлмани, гарантирано от това „много прогресивно турско робство“. Това би следвало като логично умозаклучение „а ла Райна Кабаиванска“.

Инж. Георги Чаракчиев, Хелмниц – Германия

Позиция

Бележка на редакцията:

В сп. „Борба“, бр. 1 от март 2015 г., на стр. 7 в рубриката „Позиция“ беше отпечатана статията „Двадесет и пет години, които промениха всички ни“. В нея г-н Ради Кисъв споделя своето виждане по въпроси, засягащи последните приблизително сто години от политико-икономическото развитие на България.

На същата страница 7-а в редакционно съобщение бе дадена възможност на читателите, които имат друго мнение, различно от това на г-н Кисъв по разглежданите от него въпроси, да го споделят с редакцията, която ще даде възможност на читателите да се запознаят и с него.

Инж. Ангел Граматиков се възползва от тази възможност.

Ето какво ни пише той.

Относно:

„Двадесет и пет години, които промениха всички ни“ на г-н Ради Кисъв

Със статията си г-н Кисъв претендира да направи ретроспекция на една близо вековна епоха. Аз не искам да му ставам съдник или литературен критик – това не ми е работата, но искам да предоставам на читателите и собственото си мнение.

Да започнем от заглавието. Нормално е човек да се променя с напредване на възрастта в резултат от натрупване на познания

и опит. Такава промяна се нарича духовно израстване – помъдряване, а не поумняване. Интуицията и интелектът не се променят. Човек или ги има, или ги няма – природна даденост. Мисля, че политическите промени в епохата не могат да ни променят.

Не мога да приема комунистическата терминология от XX век, например „въстание“. През септември 1923 г. безредиците не

са въстание, а терористичен акт, наложен от престъпния Интернационал. Главните му подлоги, подстрекатели на този акт – Г. Димитров и В. Коларов, не повеждат четата, а само запалват фитила и бързо бягат през границата, за да се скрият в Сърбия.

Ласкавите епитети към Ал. Стамболийски, най-меко казано, будят недоумение. Той е преди всичко противоречива личност, корумпиран и женкар. Единствената му заслуга към държавата се състои в това, че изобретява трудовата повинност (трудовете войски) след позорния капитулантски Ньойски диктат, когато ни е забранено да имаме военна армия. Трудите войски извършиха голяма народополезна дейност и бяха естественият приют главно за военнотрагичните от небългарски етноси, на които не може да се повери оръжие за защита на Отечеството. Стамболийски, разбира се, не се е ръководил от тази теза, а е лавирал, с цел да заобиколи забраните на Ньойския диктат на победителите. Да, „**gukтам**“, **г-н Кисъв**, а не **Ньойски конгрес**, както го наричат, или Ньойски договор. По този повод не е излишно да напомним на читателите, че датата на подписване на Ньойския диктат е по-късна от тази на Версайския диктат спрямо нашите съюзници, защото победителите от Франция нарочно са насрочили датата, на която цар Калоян разбива кръстоносците на Балдуин, с цел да ни унижат. Виждате ли, братя българи, каква злопаметност, каква отмъстителност от „високо цивилизованите“ държави. Същите тези, днес наричащи се „демократи“ от Франция в рамките на ЕС ни налагат да интегрираме циганите, а самите те пропищяха от неголеми групи цигани и вместо да ги интегрират, след грубости и побошца ги натовариха на автобусите и ни ги върнаха.

Днес нашите политици нямат капчица национално достойнство, когато изпълняват безропотно нарежданията на ЕС и НАТО.

Соболевата акция от 1940 г. – но, моля Ви, г-н Кисъв, така може да се пише или от неосведоменост, или от наивност. Запознайте се по-добре с историята, за да разберете шахматния ход на Сталин, че с това нас щеше да ни сполети стопроцентова съдбата на прибал-

тийските държави (Литва, Латвия, Естония), което за щастие мъдро е прозрял нашият цар и не подписва договор. А следващата главна цел на Сталин са били Пролетите. И това не са просто догадки, а предмет на преговорите между Хитлер и Сталин (респ. Молотов). Недоумявам, когато чета лъжата „Хитлер предупреждава царя, че ако документът бъде подписан, той веднага ще нападне България“. Но моля Ви, г-н Кисъв, Хитлер, противно на съвременните обществени манипулации и промиване на мозъци, е интелигентен лидер и си служи с дипломатически език. Подобна глупост като закана може да изкаже само назначен президент. А цар Борис III постъпва мъдро и правилно, когато Хитлер ни връща цялата Добруджа до устието на Дунава, той отказва Северна Добруджа, за да няма обща граница с Русия.

На „вероломното нахлуване“ в СССР няма да се спирам. По този въпрос мисля, че писах на „Борба“. Ще кажа само това: Хитлер превантивно изпревари Сталин с 14 дни, за да не бъде прегазена Германия от нападателят оръжие на 9-милионната Червена армия, струпана на границата със свалени отбранителни съоръжения. Освен това Хитлер е предлагал на Сталин да се присъедини към Тройния съюз и да стане четворен, срещу Великобритания, а Сталин лицемерно е „обмислял въпроса“. Всички тези неща са доказани документално, не са измислени.

А първият „партизанин“ у нас всъщност е най-обикновен шумкар и терорист и се казва Иван Козарев. Доколкото съм запознат, има криминално минало.

Не мога да се съглася, че преди Девети имало толкова много бедни, че ставали комунисти. Това са единици, главно калпазани, които след Девети станаха не земеделци и работници, а милиционери. Преди Девети има много случаи, когато по-будните и интелигентни осъзнали се младежи напускат РМС и се включват в редиците на СБНА. Обратни случаи – от СБНА в РМС – не е имало.

Г-н Кисъв, за да не ме обвинявате, че съм „краен националист“, аз предпочитам да съм безкраен, а не умерен. Замислете се какво значи да си „Умерен“. Това е риториката на

бездушните и на изменниците. Боже, пази ме от подобен грях.

Смелият ви водач на БЗНС Никола Петков многократно в превратните години около Девети е бил предупреждаван от легионерите да не се доверява на комунистите. Той не ги е послушал и...

Г-н Кисъв, благодаря Ви за правдивото описание на 45-годишния комунистически режим, но не приемам да съм бил риба веднага след 10 ноември, защото в самото начало съзрях синьо-червената мъгла и мътилка и се включих в редиците на национализма.

Искам да запитам: Известно ли Ви е, че „великият“, според Вас, Кемал Ататюрк по повод отказа за приемане на подготвените за изселване български турци е казал: „Турският въпрос в България не бива никога да бъде решен“, с цел да се поддържат вечно турските аспирации към България. Е, а ние винаги сме виновни, че сме „крайни“. Вие пък нищо не споменавате за узаконяването на противоконституционното ДПС.

Не зная как да изтъкувам изречението Ви: „За 800 дни това правителство (на НДСВ и ДПС – бел. моя) извърши чудеса.“ Сериозно ли го казвате?

Симеон е срам за достойния си баща. Той никакво добро не допринесе за България, гоиде, за да вземе имотите си. Те не са негов, а на военното интендантство.

За днешната актуална социално-политическа обстановка, както я представяте, няма да коментирам. Звучите ми доста неясно и утопично. Понятията „ляво“ и „дясно“, „демокрация“, „неолиберализъм“ и др. подобни трябва да захвърлим на боклука като мъгляви и цинични, учейки се от историята. Не мислите ли, че в България най-дясна партия е лявата, че неолиберализмът е този, който преднамерено ни потопи на гъното, че геноцидът на българската нация не е случаен, а дирижиран, и още, и още...

Да сме умерени националисти, както проповядвате, означава волска търпимост, водеща до бавна, но сигурна смърт. Както се развиват събитията в България, този ген не е далеч. С добри пожелания се прави само молебен. **Нужна е борба.** Да не забравяме думите на един велик българин: „Свободата не ще екзарх, иска Караджата.“

Инж. Ангел Граматиков, с. Тополница

Наблюдател

Галя Горанова

Реформите са мит като „светлото бъдеще“

Вече две десетилетия безсъдържателната сама по себе си дума „реформа“ се ползва като електорална стръв, основно от българската десница. Прокламираните от ранния секедесариат „рИформи“ станаха нарицателно за празнотумието на новия, провинциален политически елит, заместил соцноменклатурата в началото на 90-те. Впоследствие честата злоупотреба с вълшебната, нищо незначеща думичка доведе до пълната ѝ девалвация. Но в ушите на днешния избирател остана да кънти магическото ѝ, почти хипнотично ехо като мил спомен от голямото площадно подскачане в зората на демокрацията. В думата „реформа“ впрочем е закодирана цялата ирония на българския преход. Реформата е промяна, преобразуване на формата, но не и на съдържанието. Така и у нас всичко се промени, за да си остане пак същото според пронциателния израз на Лампедуза.

С необходимостта от реформи в много сектори бе оправдана и невъзможната сглобка на настоящата власт – между ГЕРБ, РБ, АБВ и ПФ. Реформите този път бяха използвани като индулгенция за огромния политически компромис, който направиха присъдружните на Борисов партии, и за лъжите, изречени по време на кампанията.

НО РЕФОРМИ НА КОЕ?

В България реформите практически не са спирали от времето на победилата демокрация. Ще рече – от четвърт век. Когато ги почна през 1997 г., тогавашният премиер Иван Костов твърдеше, че това е най-краткият път към благогенствието. Шокова терапия. Ще заболу за малко, но после ще ни стане хубаво. Колко зъби се изпотрошиха от стускане оттогава? Колко народ се прекърши от продължителното затягане на коланите? Шокът отстъпи място на апатията, която обзема човек след дълго страдание и глад. Но обещаното благогенствие така и не настъпи. 20 години по-късно властта ни излиза със същия трик – предлага реформи на реформите. Но не като разкажание за провала на прехода, а като обещание за ново „светло бъдеще“.

За втори път ни пробутват една и съща измама, при това зле увита в старата опаковка – пак „реформи“, представяни като неизбежни, пак шок и ужас, прикрити зад изветрял либерален патос. И при този втори опит гумата обаче остава вярна на съдържанието си. Реформите са проформа. Езикът е голям издайник за този, който има уши да чуе. Вече седем месеца, откак ни зобят с реформаторски фантасмагории, стратегии и пакети, които – отсега е видно – водят към едничката цел да се овладеят финансовите потоци в държавата, доколкото ги има, и да се трудоустроят партийните активи. С други думи, консумацията е цел на реформацията.

ПЪТЯТ КЪМ АДА МАЙ ЩЕ СЕ ОКАЖЕ ПОСТЛАН С РЕФОРМИ

Но да разгледаме по-подробно претоплената оферта на властта. „Ключова“ ѝ се явява т.нар. „съдебна реформа“. Големи приказки се завихриха около нея с нулев резултат. И в момента обикновеният български гражданин продължава да страда от подкупно и неефективно правосъдие, както и преди реформата. Така било, разправят, защото цялостният ѝ замисъл още не бил реализиран и злите сили на статуквото спъвали прогреса. Е, ако ще я чакаме колкото светлото комунистическо бъдеще, по-добре отсега да зарязваме. Пък и не виждам как работата ще се оправи отведнъж с разделянето на Висшия съдебен съвет на две, какъвто е акцентът на преобразуванията. Очевидно целта е да се овладее кадровият надзор върху системата, защото синият болшеvizъм, подобно на червения, съзнава ясно, че кадрите решават всичко. Включително съдебните дела.

Да минем към другата „ключова“ реформа на реформаторското мнозинство – здравната. Тук размахът е по-голям, от което и по-вреден. Подобриването на системата засега се свежда до лишаването на все по-голям брой пациенти от достъп до адекватно медицинско обслужване – кой заради липса на лична карта, кой заради листи на чакащи, кой заради изчерпване на лимитите, а се задават и фалити на болници. Реформата в сектора придоби изявен лобистки характер. Свиването на достъпа до здравеопазване зорлем тласка народа към допълнително осигуряване в частните фондове. Заработва печалби на търговците с живота и смъртта. Паралелно с това се запазва практиката пациентът да си плаща за практически всичко – прегледи, лекарства, изследвания, операции, медицински изделия, болничен престой. Вкратце ще се плаща повече за по-малко.

Реформата в образованието, въплътена от новия закон за училищното образование, върви към триумф на хаоса, самоуправството и официалното поодоходно разделение на децата. А уж всички в управлението се кълнат, че тя е най-важната.

Плач и скърцане със зъби се носи и от т.нар. пенсионна реформа, която гарантира безрадостни старини.

Всъщност горчивата истина е, че реформи няма и няма да има. Реформата е мит. Измислица. Илюзия. Клише от демократичния нов говор, което трябва да ни убеди, че всяко зло е за добро. Като светлото комунистическо бъдеще, като евроатлантическите ценности, като лозунг, в името на който властта безчинства, като въздух под налягане, който служи за надуване на свирката. Само гето свистенето ни идва в повече от това, което можем да понесем.

В. „Сега“, април 2015 г., рубрика „Наблюдател“

Истината за България

Едно интервю със д-ръ Димитър Вълчев

Подъ това заглавие английското издание на Антиболшевишкия блокъ на народитъ “ABN – Correspondence” е помѣстило въ последната си книжка за 1969 г., посветена на България, интервю съ д-ръ Д. Вълчевъ, предназначено за осветление на чуждата общественост. Тъй като направенитъ тамъ изявления представляватъ интересъ и за българската емиграция, предаваме ги тукъ въ съкратен преводъ за нашитъ читатели. (БОРБА)

Въпросъ. Неотдавна бѣ празнуванъ 25-годишенъ юбилей на социалистическата революция въ България, като исторически преломъ въ развитието на страната и начало на буренъ, всестраненъ възходъ на живота на българския народъ. Можете ли да ни кажете съ малко думи доколко тѣзи сжждения отговарятъ на действителността?

Отговоръ. Не може да се отрича, че промѣната на 9 септември 1944 г. бѣ наистина „исторически преломъ“ въ развитието на съвременна България, но само въ смисълъ на погубване на националния ни суверенитетъ въ полза на руското колониално господство и потжпкване на основнитъ права и свободи, на които се радваха българскитъ граждани въ предишната правова държава. Събитието ще остане поради това записано въ нашата история като день на националенъ трауръ. Неговата годишнина се посреща днесъ отъ емиграцията ни съ задушници за безбройнитъ жертви на единъ нечувано кръвожаденъ тероръ, за който нашитъ комунисти дори засѣчиха печалната слава на собственитъ си болшевишки майстори и учители. Що се отнася до постиженията презъ изтеклитъ 25 години въ областъта на материалното строителство и производство, тѣ не служатъ за благоденствието, нито за духовния напредъкъ на нашия народъ, а сж в прѣка полза само на т.нар. свжтовенъ комунизъмъ, подъ който етикетъ се крие всжщностъ московскитъ завоевателенъ нагонъ. Въ всѣки случай трѣбва да се знае и запомни, че за нѣкаква „социалистическа революция“ у насъ, която да се е наложила на 9 септември по силата на „народно въстание“, не може и дума да става.

Така нареченото партизанско „движение“, превъзнасяно сега като носителъ на мнимата революция, се заключаваше само въ спорадични прояви на партизански банди, рекрутирани въ голѣмата частъ отъ кримилани елементи, чиито палежи, грабежи и убийства на скромни и невинни държавни служители възбуждаха всрѣдъ населението само отвращение. Комунистическата властъ въ страната ни не дойде като рожба на никаква революция, а бѣ установена само чрезъ типично узурпаторски актъ, облагодприятванъ отъ изключителни обстоятелства на момента.

Въпросъ. Но как се обяснява, че на комуниститъ въ България все пакъ се отдаде да заематъ въ една нощъ и безъ всѣкаква съпротива държавната властъ и да установятъ пълновластие надъ страната, ако действително не сж се ползвали съ широка подкрепа всрѣдъ народнитъ маси?

Отговоръ. Автентиченъ и несъмнено убедителенъ отговоръ на този въпросъ бѣ даденъ вече нбеведнжжъ отъ самитъ представители отъ партийната олигархия, властваща днесъ въ страната ни. Така и по случай 25-годишния юбилей на тѣхната прословута революция, тѣ – наредъ съ громки славословия за т.нар. пореда отъ 9 септември – преповториха официално и на всеослушание констатацията, че пропѣлзването до властъта на нашата комунистическа партия би било немислимо, безъ сжществуването на „Отечествения фронтъ“ и преди всичко безъ решителната помощъ на Червената армия, настжпваща по това време вече въ България. Къмъ това чистосърдечно признание за историческата истина, необичайно иначе въ практиката на комуниститъ, остава само да прибавимъ пояснението, че въпросниятъ „Отечественъ фронтъ“, който служи и днесъ за лозовъ листъ на наглата комунистическа диктатура, бѣ създаденъ навремето конспиративно отъ Москва, само като прикритие на БКП и плановетъ за пълно болшевиизиране на страната ни. Следъ като обаче тази привидна коалиция изигра предвидената си роля, мѣрдавитъ представители на некомунистическитъ лѣвичарски групи въ новата властъ бѣха тутакси безцеремонно изхвърлени и дори качени на бесилката. Добре известна е сждбата напимѣръ на Никола Петковъ, лидеръ на лѣвитъ земеделци, на Дамянъ Велчевъ,

шефъ на русофилския воененъ кржжокъ „Звено“, и на всички останали, чието съдействие въ преврата отъ 9 септември имъ бѣ възмездено чрезъ екзекуция, заточение и тъмница.

Ако комунистическото малцинство съ узурпаторската власт може да си позволи тѣзи своеволия и да се домогне до абсолютно пълновластие, то е само благорение, че Червената армия е въ страната ни, на която сега нашитѣ комунисти заслужено правятъ метани и въздаватъ вѣчна слава и признателность. Достоверно свидетелство за гладкото провеждане на самия превратъ съдържатъ междупрочемъ мемоаритѣ на ген. Иванъ Мариновъ – воененъ министъръ въ последното конституционно правителство. Повиканъ отъ Регентството само нѣколко дни по-рано на този постъ поради всеизвестнитѣ му тѣсни връзки съ звенаритѣ отъ „отечествения фронтъ“, съ напуста надежда, че този жестъ на лоялность по отношение на Москва може да спаси страната отъ една руска окупация, ген. Мариновъ – както самъ сега изтъква заслугата си – се поставя въ услуга на съзаклятието и презъ нощта на 8 срещу 9 септември лично завежда една команда отъ превратаджи да арестуватъ колежитѣ му министри, резидиращи презъ онѣзи критични дни въ сградата на военното министерство.

Единъ партизански отрядъ подъ командата на днешния партиенъ шефъ Тодоръ Живковъ, разположенъ въ Градската градина срещу министерството и готовъ да предприеме въоръжена акция, не станало нужда въ-обще да се намѣсва. Лекото заграбване на властта отъ страна на комунистически доминирания „Отечественъ фронтъ“ има прочие и по-дълбоки обяснения. Безпартийнитѣ авторитарни режими презъ последния периодъ отъ царуването на царъ Бориса бѣха оставили следъ неговата смъртъ единъ политически вакуумъ. Максимата „миръ и неутралитетъ“ по време на войната бѣ събудила наивни илюзии, че България може да остане на заветъ въ жестоката свѣтовна вихрушка и Съветскитѣ съюзъ ще респектира нашия неутралитетъ. Внезапно обявената ни отъ последния война създаде всеобщъ смутъ и паникира Регентството и правителството. За да се избѣгне безполезно проливане на кръвъ, бѣ дадено нареждане да не се оказва съпротива нито на нахлуващитѣ съветски войски, нито на акциитѣ на „Отечествения фронтъ“, който се възползва безпрепятствено отъ настѣпилата обстановка на безпѣтица и нерешителность...

Въпросъ. *Имаше ли въ България изобицо сили, които биха могли да се противопоставятъ на замисления превратъ и съществуваше ли обективна възможность да се осуети съветската инвазия въ страната?*

Отговоръ. Презъ есента на 1944 г. бѣше за това вече много късно и ако е имало тогава още такива планове, били сж положително нереални. По него време бѣ вече станало известно, че България е обречена въ Техеранъ като съветска зона на влияние, нѣщо, което бѣше отъ естество по-скоро да подхранва резигнацията, нежели да стимулира волитѣ за борба.

Отъ друга страна, въ доказателство на неутралитета ни къмъ Съветскитѣ съюзъ въ армията се толерираха безотговорно отявлени съмишленици на звенарската клика, които бѣха изплелили необезпокоявано конспираторски нишки. Последниятъ шансъ за възможно спасение на страната пропадна още на 13 февруари 1943 г. съ погубването на бившия воененъ министъръ ген. Христо Луковъ, ползващъ се въ онова време върѣдъ армия и народъ съ обаянието на националенъ месия. Преценявайки трезво обстановката и предвиждайки грозящата опасность, той застѣпваше концепцията за решителна защита на Дунава срещу евентуална съветска агресия, като при даденъ случай бждатъ отворени южнитѣ граници на страната за войскитѣ на Западнитѣ сили.

Станалъ така реална и актуална заплаха за съветскитѣ завоевателни планове на Балканитѣ, Луковъ, както и други още видни негови съмишленици, бѣха безнаказано простреляни на улицата отъ комунистически терористи, още преди да бѣха назрѣли условията за кроения превратъ отъ 9 септември 1944 г. Генералъ Луковъ бѣ прочие трънъ въ очитѣ и за тогавашната официална българска политика, заклетъ въ безусловен неутралитетъ къмъ Москва, така че неговото погубване бѣ добре дошло и за самата власт...

Въпросъ. *Въ Западния свѣтъ е разпространено убеждението, че българскитѣ народъ питае отъ край време дълбока привѣрзаность къмъ Русия, както и че Българската комунистическа партия, отличава се винаги съ особена активность като протагонистъ на интернационалния комунизъмъ, се е ползвала съ повече влияние върѣдъ народа, отколкото това е билъ случаятъ въ останалитѣ европейски страни. Не се ли дължи ролята на днешна България като образцовъ съветски сателитъ именно на тѣзи два компонента?*

Отговоръ. Подобно заключение е толкова погрѣшно, колкото и предилкитѣ, на които то се основава. Безспорно е, че нашиятъ народъ още отъ време на османското иго е хранилъ особени чувства къмъ голѣмия руски народъ и неговата могъща страна, очаквайки оттамъ и своето освобождение, която надежда действително се сбждна. Щомъ като обаче стана ясно, че Петербургъ, чрезъ така наречената освободителна война отъ

1877-1878 г., е преследвал само свои империалистични цели, чувствата на признателност у народа ни се изпариха. Последвалата недружелюбна политика към България и към нейните борби за утвърждаването си като независима национална държава, охладиха още повече отношението към нѐкогашната освободителка, така че въ политическото съзнание на нашия народ заседна основателно недовѐрие, ако не и открита вражда към руските домогвания на Балканитѐ. Трѐбваше да дойдат най-сетне горчивитѐ опити съ мнимото наше „второ освобождение“ през есента на 1944 г., за да се вселят въ душата на всички българи вражда и омраза към всичко руско. Дори и самата комунистическа партия у насъ, въ своята цѐлостъ, далеч вече не е така безусловно правовѐрна по отношение на Москва, както изглежда, ако се сѐди по курса на нейната днешна върхушка начело съ послушника Живковъ.

Не бива да се забравя, че въ лицето на Трайчо Костовъ за пръв път единъ така изтъкнатъ комунистически лидеръ се опълчи срещу Сталинъ и неговитѐ колониални методи, като трѐбваше да изкупи тази си дързостъ съ бесилка. Дори самиятъ Георги Димитровъ, таченъ все още като авторитетъ на свѐтовния комунизъмъ, трѐбваше да приключи земния си животъ на руска земя, подложенъ тамъ на специално лѐчение, следъ като на своя глава бѐ кроилъ планове съ Тито за Балканска федерация и принуденъ да прави по този поводъ унизителна самокритика. Прѐсенъ фактъ за надигналата се опозиция всрѐдъ самата комунистическа партия срещу съветското колониално господство бѐше най-сетне и съзаклятието за превратъ, разкрито презъ април 1965 г., когато лично Суловъ дойде въ България, за да спасява чрезъ демонстративни митинги изъ цѐлата страна застрашеното положение на фаворита Живковъ и неговата робска послушностъ къмъ Москва.

Въпросъ. *Какъ се обяснява обаче, че върѐжки всичко това комунистическиятъ режимъ на България презъ изтеклитѐ двадесетъ и петъ години се оказа сравнително стабиленъ и можа все пакъ успѐшно да осъществи така дълбоки революционни промѐни?*

Отговоръ. Най-добъръ и откровенъ отговоръ и на този въпросъ може да се намѐри сѐщо така въ официалния пачатъ на днешна България. Така напримѐр по случай 25-гидшнината отъ създаването на т.нар. органи на вътрешното министерство бѐха публикувани речи и статии отъ челни представители на властѐта, въ които стои черно на бѐло, че тази властъ е могла да просъществува до днесъ само благодарение на това, че тѐзи органи, рекрутирани предимно отъ изпитани бивши партизани и политически затворници, сѐ водили день и нощъ непрестанна, а понѐкога и кървава борба срещу безбройни вражески прояви, продължавайки и сега още да разкриватъ и обезвреждатъ все нови вътрешни врагове.

Нѐщо повече: както вътрешниятъ министъръ ген. Солаковъ, така и неговиятъ замѐстникъ ген. Мирчо Спасовъ, шефъ на Държавната сигурностъ, признаватъ, при това изрично, че изключително на сѐщитѐ тѐзи органи се дължали не само разгромяването на легалната опозиция следъ преврата и чисткитѐ всрѐдъ армията, а така сѐщо и колективизирането на земята, социализирането на частната собственостъ и всички останали революционни промѐни у насъ. Въздава се при това похвала за разкриването и разгромяването на една дълга редица отъ опасни за режима акции на съпротивата, започвайки отъ тайни офицерски и легионерски конспирации презъ първитѐ години следъ преврата, до безчетнитѐ жертви на гранични инциденти, продължаващи непрекъснато и до днесъ...

Въпросъ. *Споредъ сведения въ печата сѐществувалъ проектъ за нова конституция въ България. Известно ли е какви собствено цели преследва тази реформа?*

Отговоръ. Съ новата конституция се цели главно да бждатъ закрепостени въ основния законъ завинаги вѐчната свързаностъ на България съ Съветския съюзъ, нейното тотално стопанско подчинение и интегриране въ Комекона, както и ролята на Българската комунистическа партия като абсолютенъ ръководенъ факторъ въ политическия, икономическия и културния животъ на страната. Тази предохранителна мѐрка издава очевидна несигурностъ и опасения на режима и специално на днешната негова върхушка, че точно тѐзи главни повели на съветското колониално владичество сѐ отречени категорично отъ народа и се оспорватъ вече и срѐдъ самата комунистическа партия.

Въпросъ. *Чува се въ последно време, че въ днешна България се култивира единъ подчертано националенъ духъ, както и че се повдигатъ все отново претенции по отношение на югославска Македония. Какъ се обяснява, че комунистическото правителство въ София, изглежда, върви по стѐпките на единъ великобългарски шовинизъмъ отъ миналото?*

Отговоръ. Преди да отговоря на този въпросъ, трѣбва дебело да подчертая, че въ миналото не е имало у насъ нито великобългарски, нито дребнобългарски шовинизъмъ.

Презъ цѣлото време, откакъ сѣществува съвременна България, народътъ ни отъ градове и села и въ всички негови социални категории се е вдъхновявалъ само отъ един неизмѣненъ, свещенъ идеалъ, заключаващъ се въ освобождението и обединението на всички българи.

Изключително за осъществяването на този идеалъ намъ се наложи да водимъ само презъ живота на едно поколение три войни, обезсмъртени въ нашия националенъ епосъ.

Що се отнася до българската принадлежност на славянското население въ Македония, то е исторически документирано отъ всички автентични данни и източници безъ изключение и за никой сериозенъ човекъ не може да подлежи на нѣкакво съмнѣние.

На днешнитѣ комунистически властелини въ София обаче малко прилѣга да предявяватъ претенции, защото го правятъ не въ собственъ интересъ на България, а въ служба и полза на Москва и нейната стратегия на Балканитѣ.

Януари 1970 г., сп. „Борба“

Позиция

Емилиян Лилов,
„Дойче Веле“

Франк Щир: БГ-медиите са силно политизирани

Психоанализата описва ситуации, в които има ключови роли – най-анекдотивно известните са на лошата свекърва, на всеотдайния най-малък син... Те са толкова структуроопределящи за социалните отношения, че ако останат „празни“ поради някаква причина – смърт, заминаване – други влизат в тях – мащеха, симпатичен племенник...

В своя публикация отпреди два дни Франк Щир нарича българския медийен пазар не просто проблемен, но дори най-проблемния в целия ЕС. Защо? Ето отговора на германския журналист: „Това е не само мое мнение. Аз се позовавам на оценката на „Фрийдъм хаус“, която поставя България на едно от последните места в ЕС по свобода на медиите. И от „Репортери без граници“ също потвърждават, че икономически интереси определят българския медийен пазар.“

МЕДИИ ЗА ПОЛИТИЧЕСКА УПОТРЕБА

В цитираната класация на „Фрийдъм хаус“ за свободата на медиите България дели 76-то място с Намибия, а „Репортери без граници“ поставя България заедно с Гърция и Бенин на 70-то място по същия показател.

Къде да търсим причините за тази нерадостна картина? Франк Щир:

„Според мен е основателно предположението на шефа на ВАЦ Бого Хомбах, че някои собственици гържат медии не за да печелят пари с тях, а за да се сдобият с политическо влияние. Две от последните попълнения на българския вестникарски пазар – „Галерия“ и „Торнаго“ – са пример за много силно политизиране. Те се стремят да печелят читатели не с развлекателни материали, а с ярки политически сюжети. С това искам да кажа, че някои собственици и издатели на медии са в бранша, за да са част от политическата игра, а не за да правят печалба.“

Силното политизиране на медиите не е много характерно за повечето страни в Западна Европа, и със сигурност не за Германия. Защо обаче има почва за това в България, според Франк Щир: „В цял свят за медийните концерни стоят и политически интереси. Да вземем например Германия от края на 60-те и началото на 70-те години, когато много хора обвиняваха групата „Шпрингер“ заради прокарваната от нея политическа линия. Ще рече, че не е толкова необичайно, когато медии преследват и някакви политически цели. Необичайно е

обаче, както в случая с България, когато тези медии доминират в медийния ландшафт. Същото е в корпоративния сектор – определени фирми, например от енергийния сектор, използват медиите за влияние в други сфери на интереси. Например за пиар кампании около по-големи проекти.“

Силното политизиране на медиите е признак за това, че дадено общество не е достатъчно напреднало в своята демократизация, смята още Франк Щир. Така например през последните няколко години имаше няколко случая на уволнени журналисти в България, позволили си да поместят или излъчат критични материали.

ХОРА ЗАД КАДЪР ДЪРПАТ КОНЦИТЕ

Това е знак, че определени политически среди оказват влияние върху медиите по

начин, който в крайна сметка ограничава свободата на тези медии. В този смисъл, според Щир, по-слабото политизиране на медиите е признак за нормализиране и за по-голям напредък в демократизирането на едно общество:

„Това, че България пропусна навреме да си разчисти сметките с бившата ДС, доведе до там, че днес за много медии не се знае кои са истинските им собственици. Има медии, които официално се ръководят от главните си редактори или от издатели, но има подозрения, че се стопанисват от съвсем други хора с политически интереси. Между тези две неща – нерешения въпрос с наследството на ДС и неизяснената собственост на част от медиите – има пряка връзка. За мен те са двете страни на един и същи медал“, казва в заключение германският журналист и експерт за Балканите Франк Щир.

*Иванъ Хлъбаровъ,
журналистъ, Парижъ*

Въ пресата на Западните страни почти никога не се пише за свободата на печата. Тази свобода е естествена и неоспорима. Не е така обаче в комунистическия страни, където пресата е под пълния контрол на комунистическата партия. Въ софийския комунистически вестник „Погледъ“ от 15 ноември 1971 г., органъ на Съюза на българските журналисти, въ едно от заглавията на първа страница, което нахално се въвира въ очите на читателя, се казва: „Истина и спекулация около свободата на печата“.

Нъколко отборъ-юнаци комунисти разтърват надлъж и на ширъ горната тема съ помощта на цълия арсеналъ на търхната така типична демагогия и нахалство, за да докажатъ, че свободенъ печатъ имало не другаде, а при комунизма.

Българскиятъ журнализъмъ се появява въ началото на XIX въкъ заедно съ първите вестници и списания. Патриоти интелектуалци започватъ да издаватъ вестници и списания, жертвайки и последните си средства и често гладувайки. Но възторгътъ въ честните имъ сърдца е пламтятъ при мисълта, че върно служатъ на своя поробенъ

Истина и спекулация около свободата на печата

народъ. Между тързи първи ратници на българската журналистика сж били Раковски, Каравеловъ, Ботевъ. Успърхитъ на търхното дърло се е държало на върната и честна информация. Макаръ и съ различни мнения по разни въпроси, тър всички сж били единни въ идеята за освобождението и независимостта на България и защитата на националната чест на българския народъ.

Следъ частичното освобождение на България презъ 1878 г. започва бурно развитие на печата въ освободените области. За зла сждба и въ България проникнаха утопичните фантазии на Карлъ Марксъ, ловко използвани от търсните социалисти, по-късно наречени комунисти, въ търхната борба противъ българската държава.

Следъ създаването на Съветския съюзъ българските комунисти станаха негови слърпи орждия и помагаха да се набърска не само нашата родина, но и цълия свъртъ въ болшевишкия казанъ. Отъ Москва потекоха рърки отъ пари и обучени агенти, за да организиратъ конспирации въ България, набелязана вече жертва на Кремълъ. Нашиятъ народъ смърло отбиваше търхните атаки съ скжпи жертви

и отстояваше своето право да бжде свободенъ и независимъ.

На 9 септември 1944 г. Съветскиятъ съюзъ подло окупира България и отне свободата ѝ. Той постави един кукленъ режимъ въ София, чиито конци се дърпаха отъ Москва. Веднага следъ поголовнитъ убийства на българскитъ патриоти се спрѣха всички вестници и списания, а редакторитъ и сътрудницитъ имъ – избити. Редакциитъ и печатницитъ бѣха конфискувани и поставени на разположение на комунистическия режимъ. Ерата на комунистическия журнализъмъ започна и продължава и до днесъ. През този периодъ обучиха и нови кадри, които подражаватъ като маймуни на по-старитъ си братя по занаятъ.

Бѣ създаденъ и Съюзътъ на българскитъ журналисти съ председателъ нѣкой си Георги Боковъ, редакторъ на „Работническо дѣло“. Този „башъ-журналистъ“ като партизанинъ-кокошкаръ, следъ съветската окупация събра доста куражъ и като се върна въ родното си село Якоруда, най-напредъ съ собствената си ржка разстреля вуйчо си, родния братъ на майка си! Натика половината отъ съселянитъ си по лагери и затвори и съ това си откри пжтя на журналистическата си кариера.

Това, което днешнитъ комунисти твърдятъ, а именно, че въ България има свобода на мисълта и на печата, гарантирани отъ тѣхната имъ Конституция, е безсмислено и смѣшно. Печатницитъ, хартията, дори и восъчнитъ листове за циклостил сж подъ контрола на органитъ на Държавна сигурность. Никакви вестници или книги, или списания не се допусчатъ да влизатъ отъ Западнитъ страни. За единъ невиненъ виць или лека критика, които могатъ да засегнатъ даже и индиректно режима, непредпазливиятъ отива за три години въ Бѣлене, Куциянъ или въ Ловешкитъ кариери. За всѣко количество, по-голѣмо отъ 100 листа хартия, трѣбва да се даде молба до милицията съ означение за какво ще се употребѣи!

За глушаване на Западнитъ радиостанции комуниститъ харчатъ много повече средства, отколкото за предаванията на собственитъ си програми. Тѣхната „остра идеологическа борба“ се води отъ червената преса, чиято целъ е въ действителность да дезинформира гражданитъ и да убие дори и най-малката надежда за освобождението на Родината.

Цензурата на частната кореспонденция е въ пълненъ размахъ, особено на тѣзи писма, идващи

или пращани на Западъ. Напоследъкъ се забрани да се получаватъ всѣкакви пакети и лѣкарства отъ Запада, докато въ коя и да е що-годе цивилизована страна дори и най-долнитъ криминалисти и затворници иматъ това право.

Отъ друга страна, комуниститъ харчатъ милиони и милиони народна пара за тѣхната си пропаганда. Изпращатъ на Западъ тѣхното луксозно списание „Славяни“ въ хиляди екземпляри до всички емигранти съ единствената целъ да засилятъ въ тѣхъ сантименталното чувство къмъ Родината и ги накарать да се върнатъ тамъ. При поискване и безъ поискване отъ България пращатъ тонове пропагандни печатни произведения, грамофонни плочи, честитки за именни дни (които впрочемъ сж забранени въ България), за „дѣдо Мразъ“, т.е. Коледа, пращатъ се на ниски цени вина и ракии, сирена и кашкавалъ, само да се намѣрятъ слаби душици и лесно податливи емигранти, които да имъ служатъ.

Етиката и логиката сж непознати термини въ речника на комунистическитъ журналисти. За тѣхъ напримеръ Трайчо Костовъ бѣше полубогъ и името му не слизаше отъ колонитъ на тѣхнитъ вестници. Следъ като този нещастникъ комунистъ го обесиха, той стана най-голѣмиятъ „народенъ врагъ“. Нѣколко години само Трайчо Костовъ отново бѣ обявенъ за „народенъ герой“ (той обаче гниеше вече въ гроба) и жълтата комунистическа преса ревна отново да го величае. Сжщото стана и съ тогавашния редакторъ на „Отечественъ фронтъ“ Владимиръ Топенчаровъ. И него наказаха и после му се извиниха, че станало грѣшка! Да не говоримъ за хилядитъ жертви, честни и доблестни журналисти, които се мѣчеха да отстояватъ народнитъ права и свободи и за което заплатиха съ живота си. За статията си „Не ме изкушавайте, лицемѣри!“, написана въ социалистическия вестникъ „Свободенъ народъ“, честниятъ старецъ и добриятъ българинъ Кръстьо Пастуховъ бѣ хвърленъ въ Сливенския затворъ и тамъ една нощ удушенъ.

Въпрѣки всички старания на комуниститъ да притѣпятъ гордия и изпълненъ съ достоинство и честь български духъ, който е скжтанъ въ сърдцата на всѣки доблестенъ българинъ, този духъ единъ день ще срине всѣка подлостъ, коварство и злоба, напластени презъ периода на червеното иго. И България ще пребжде отново презъ вѣковѣте.

3 априль 1972 г., „Борба“

Признание

Кои българи обяви папа Йоан Павел II за блажени?

1946-1953 г. е един от най-мрачните периоди на комунистическата тоталитарна система у нас. Това е времето на пълно господство на сталиновото беззаконие и „произвол“, на пълно погазване на човешките права, на такива жестокости в „занданите“ на Държавна сигурност, от които даже и кафявият фашизъм би настръхнал.

Особено характерен в това отношение е процесът „Католическата афера“ през 1952 г. (по подобие на монтирани такива в почти всички „братски“ социалистически страни). Истинската цел на този изцяло инсцениран процес е закриване на френските колежи в страната, конфискация на цялото им имущество и в крайна сметка скъсване на дипломатическите отношения с доскорощния съюзник от Антихитлеристката коалиция – Франция.

Архивни данни и свидетели доказват, че монтирането на този процес започва още в края на 1948 г. и продължава до есента на 1952 г., като в него са обхванати повече от 50 невинни граждани. Съгласно публикуваната във всички всекидневници от 3 октомври 1952 г. информация Върховният съд е издал 4 смъртни присъди, 10 присъди от 11 до 20 години, а останалите – от 5 до 12 години. Осъдените на смърт са разстреляни още на следващия ден.

Това са български католически свещеници, които папата обяви за блажени.

Познавах горепосочените католически свещеници по една случайност. През 1948 г. във Френския колеж „Сент Андре“ във Варна бе проведена среща във връзка със закриването на колежа в България. Тя бе организирана от пер Озон, главен отговорник на френските колежи в България, и от френския консул във Варна Пол Антоан, като на нея присъстваха и горепосочените високопоставени католически свещеници и по една случайност – и аз с моята майка – тогава преподавател в колежа от 1927 г.

КОИ СА ОБЯВЕНИТЕ ЗА БЛАЖЕНИ БЪЛГАРСКИ СВЕЩЕНИЦИ?

Д-р Евгений Ливиджов Босилков

Тогава католически владика на Никополската епархия, доктор по теология. Роден на 29 ноември 1900 г. в с. Белене, Свищовско, жител на Русе. Българин, български гражданин, неженен, неосъждан. Получава висше богословско образование в Белгия и Италия. Човек с висока интелигентност, ерудиция и етични добродетели, всеотдаен служител на Божията вяра. Напълно невинен, осъден на смърт на 3 октомври 1952 г. и разстрелян. Гробът е неизвестен.

Камки Вичев Йонков

Викарий на отците „августоуспенци“, главен г-р на Семинарията на Източнокатолическата екзархия в България. Роден на 23 октомври 1893 г. в с. Срем, Елховско. Жител на Пловдив, българин, български гражданин, неженен, неосъждан. Средното си образование завършва в Одрин и Караагач, после продължава обучението си в семинарията в Цариград. Висшето си богословско образование получава в папските институти в Белгия и Франция. От 1930 г. е преподавател във Френския колеж в Пловдив до затварянето му през 1948 г. Човек с висока култура и морал, предан на Божията вяра. Напълно невинен, осъден на смърт на 3 октомври 1952 г. и разстрелян. Гробът е неизвестен.

Павел Йозов Джиджов

Католически свещеник, домакин на Католическата семинария в Пловдив. Роден е в католическо семейство на 13 юли 1919 г. в Пловдив. Българин, български гражданин, неженен, неосъждан. След завършването на Френския колеж в Пловдив заминава за Франция, където получава висше философско и богословско образование. През 1944 г. се завръща в България, където през 1948 г. завършва с отличие третото си висше образование в Стопанската академия във Варна. Високообразован и интелигентен човек, честен и почтен, предан на Божията вяра. Напълно невинен, осъден на смърт на 3 октомври 1952 г. и разстрелян. Гробът – неизвестен.

Йосафат Андреев Шишков

Католически свещеник, роден на 9 февруари 1884 г. в Пловдив, жител на Варна. Българин, български гражданин, неженен, неосъждан. Завършва средното си образование в Семинарията в Цариград. Стипендиант е на Източната конгрегация при Ватикана. През 1903 г. заминава за Белгия, където продължава висшето си богословско образование. През 1910 г. се завръща в България и до 1948 г. е преподавател във Френския колеж в Пловдив и Варна. Много добър педагог, високообразован, честен и почтен човек. Предан служител на Божията вяра. Напълно невинен, на 3 октомври 1952 г. е осъден на смърт и разстрелян. Гробът е неизвестен.

С напълно законно право и чиста съвест Негово Светейшество папа Йоан Павел II обяви за блажени тези високообразовани и почтени католически свещеници, предани на западната христова вяра. Едни от хилядите невинни жертви на тоталитарния комунистически режим в България.

А кой ще почете паметта на жертвите на комунизма – духовни и граждански лица, изповядващи източноправославното християнство?

Цветан Цанински, председател на Съюза на репресираните – Шумен

Позиция

Нашият колективен български голям грях

Изминаха 70 дълги години от 9 септември 1944 г., който се опита да наложи революция от съветски тип с прояви от различен характер: политически, икономически, културни, религиозни и др. Особено странно за всички съвременници бе въвеждането и утвърждаването на един дискурс: езика на омразата. Имаше т.нар. митинги с циганска музика, прекъсвана от виковете: „Смърт! Смърт!“, „Смърт на фашизма“, „Смърт на великобългарския шовинизъм“ и др. подобни, като „Смърт на американския империализъм“. Търсеха се под гърво и камък „врагове на народа“, а комунистическата партия бе вдигната в култ и се пишеше с главна буква. Внушаваха ни се, че България започва с 9 септември, а преди това е била придатък на фашистка Германия. За нашите владетели от Третото българско царство се чуваха и пишеха само обиди, клевети и обвинения. В последните години на дългия български преход към демокрация излязоха исторически факти, а те доказват, че именно по времето на Третото българско царство бе създадена и уважавана нашата европейска държава.

Преди няколко месеца показаха набързо по вечерните новини на БНТ едно село в Словакия, където се намира саркофагът на цар Фердинанд, пожелал в завещанието си да бъде погребан в България (подобно на Наполеон Бонапарт, който вече е в Париж). Досега не се намериха политици да изпълнят това негово последно желание, както той е декла-

рирал преди смъртта си през 1948 г. Селото в Словакия, където е погребан, е станало музей, посещаван от много туристи заради саркофага и затова словациите от благодарност кръстиха селото си „Фердинандово“. А ние, българите, какво правим? Знаем ли кой е цар Фердинанд и какво е допринесъл за родината ни?

В училище сме учили, че той причинил „национални катастрофи“, че бил суетен, че имал лош характер, че тормозел жена си, децата си и министрите си. Забравили са римската мъдрост „De mortui out bene out nihil“, че за починалите не се говорят лоши думи. Кой е всъщност цар Фердинанд? По майка той е френски принц от династията Орлеан, а по баща – австроунгарски аристократ Сакс-Кобург-Гота, братовчед на крал Леополд Белгийски и на принц Албер, съпруг на английската кралица Виктория.

Как цар Фердинанд стана наш владетел?

Първият ни княз след Освобождението Александър разбра и възприе българската национална кауза. Той организира и осъществи Съединението на Северна и Южна България, смел акт на патриот, който му костваше отвлечане в Одеса и насилствена абдикация. Настъпилата политическа криза, сърбите, които ни нападнаха веднага след Съединението, и разделението на политическата класа поставиха в опасност младата ни държава.

Наша делегация начело със Стефан Стамболов тръгна из Европа да търси нов княз, тъй като руският посланик Каулбарс бил заявил:

„Вие, българите, не може да имате княз. Ваш цар е Александър III.“

Във Виена нашата делегация се е срещнала с княз Фердинанд, който се е съгласил да поеме този риск, ако Народното събрание официално го извика. Слязъл с параход в Русе, прекосил България с файтон и веднага обикнал природата и хората ѝ. Мечата му още от първия контакт била България да стане Швейцария на Балканите.

И той започва грандиозни проекти и реформи – го голяма степен със своето лично богатство и с това на майка си княгиня Клементина. (Каква разлика с нашите днешни политици, които продължават да си разпределят пари и привилегии, вместо да помислят за народа!)

В общуването си с българи княз Фердинанд разбрал, че сме интелигентна нация и затова е докарал педагози от Австро-Унгария, с които е създал отлична образователна система: първоначални, прогимназиални и гимназиални училища. За мен като преподавател това беше най-качествената система в Европа до 1965 г. Освен това като човек естет и с широка култура Фердинанд е открил специализирани гимназии за талантливите ни деца – за бъдещи музиканти, художници, автори, математици, оперни певци или танцьори. Те разнасят и днес своите таланти по света, но трябваше начало и ентузиазъм, което Фердинанд постави.

В областта на културата – пак високи постижения. България е била първата страна на Балканите, която още в 1903 г. е имала симфоничен оркестър, театър, музикален оперетен театър. Едновременно с архитектурното строителство и урбанизъм по експертиза на австрийски специалисти, благородарение на цар

Фердинанд всички наши градове са хубави – с площад, център, около който има хубав парк, училище, църква, община и т.н. Затова всички чужденци харесват родината ни, а съседите – гърци и сърби – искат да я присвоят...

Като познавач на историята и взел присърце България, разкъсана след Берлинския конгрес, цар Фердинанд създава Военно училище за подготовка на елитни офицери. След дълги дипломатически преговори с Европа той успява да извоюва Независимостта на България, за което също трябва да сме му благодарни, макар че малките държави все пак зависят от по-големите.

Всички тези и други реализации България е постигнала въпреки критиките, подигравките и обидите към него от страна на руската преса и русофилите у нас. По тяхна инициатива е започнала Балканската война в 1912 г. Тайни договори между Сърбия и Гърция да си поделят Македония станаха известни наскоро. А желанието на Русия е било да детронира и Фердинанд, както стана с княз Александър. Кои тогава е виновен за националната катастрофа? Фердинанд, или нашите съюзници-разбойници?

Едва в 2013 г. проф. Пантев в илюстрирана книга срамежливо писа, че не само цар Фердинанд е виновен за Междусъюзническата война. Тогава защо излизат книги, все още с омраза, лъжи и клевети срещу него? Стигнаха до наглостта да го обявят за бисексуален.

Докато не го реабилитираме и погребем с чест в мавзолея на княз Александър Батенберг, всички българи ще носим колективен грях. Заслужава си да се обединим и да го направим. Пък и ще привлечем много туристи.

Багряна Беланже, Магрид

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,
Искрено Ви пожелавам здраве и успехи в по-нататъшното издаване на любимото и очаквано списание.

Михаил Андреев, София

Г-н Спасов,

Зарадвах се много на последната „Борба“, която получих през март. Цена списанието, защото е носител на истината. Стиховете, поместени в броя, са чудесни. Аз съм добре, но положението, в което изпадна народецът ни, ме затормозява и безпокои. Този толкова изстрадал, но трудолюбив, толерантен, умен и изобретателен народ заслужава по-нормален и по-достоеен живот. Докога ще се търпи това падение. Разбира се, че в държава без ред и закони не може да се очаква нищо добро. А годините летят...

Щастлива съм, че получавам „Борба“. Желая на Вас и всички съмишленици здраве, сили и дръзновение в борбата със злото!

Родината ни трябва да пребъде.

Росица Г. Колева, Хасково

Уважаема редакция на сп. „Борба“

Аз не получавам списание „Борба“, но го чета.

Настъпиха и ще настъпят още по-напрегнати години за всички нас, които не искаме да робуваме на неосъществими обещания за светло бъдеще. Бъдеще дотолкова светло, доколкото имащите властта наши и ваши трупат милиони в банки и имоти, а обикновените хора ратайстват за парче хляб. Най-плачевното е това, че няма кой да им каже: „Стига! Дотук!“. И най-трагичното, че няма да се намери такъв, който в името на децата си и семейството си да не приеме изборната плата за гласа си. Идват избори! Дано поумнеем.

Атанас Стоев, Шумен

В НЯКОЛКО РЕДА

Пред мен е в. „Труд“, броя от понеделник, 4 май 2015 г. Поместен е на първа страница текст с големи букви, а именно: „Крадат най-много стари автомобили „Ауди“ и БМВ“. Каква ценна атестация за нашата страна и едно поощрение за хайдучите. И ще препоръчам на гостите, които идват от целия свят у нас, да не ползват тези марки коли, защото знае се какво ги чака. Не е ли срамота, и то не само срамота, а резил, да се публикува подобен материал?! И само това да е. Но хванали се здраво за перото, някои пишещи не се замислят какъв резултат може да настъпи от написаното. Ако има хайдуци, а знае се, че изобилстват, защо трябва отново и отново подобни неща да ни се сервират. А бре, хора, когато пишете по даден въпрос, който може да има отрицателен отзвук в чуждия печат, преди да потопите в мастилницата си перото, пристъпете с разум към въпроса, който искате да поднесете. Но тук не само този, който пише, според мен недостатъчно се замисля, но вина имат и тези, които одобряват да се поднасят подобни материали.

Николай Начев

Скръбна вест

На 31 декември 2014 г. в гр. Бъфало, щата Ню Йорк, САЩ

ПОЧИНА

Г-ЖА ХЕРМИНЕ ГЕРГОВА,

родена на 14 декември 1930 г. в гр. Истанбул – Турция

Г-жа Хермине Гергова е завършила арменска гимназия и стопански институт в Истанбул. През 1952 г. г-н Миро Гергов се запознава с Хермине и в 1954 г. сключват брак.

През 1958 г. семейството емигрира в Съединените американски щати и се установява в Бъфало на постоянно местожителство и работа. Средата, в която се движат, е тази на българските политически емигранти, сред които Хермине се ползва с особено внимание и уважение.

В битието си Хермине преживява голяма трагедия. Между убитите от турските власти над два милиона арменци през 1915 г. са убити и 9 членове от нейната 11-членна фамилия.

Опелото на покойната Хермине бе извършено в църквата „Св. Георги“ от двама свещеници. За живота на покойната говори отец Илия Марзев. В словото си той изтъкна голямото уважение, с което се ползва Хермине сред българските емигранти, завършвайки с думите:

Нека Бог ѝ даде вечен покой!

Български национален фронт

60. С политически правдини се ползват само гражданите на Българското Княжество, а с граждански правдини, спроти законите, се ползват всички живущи в Княжество.

61. Никой в Българското Княжество не може ни да купува, нито да продава човечески същества.

Всякой роб от каквото пол, вяра и народност да бъде, свободен става, цом стъпи на Българска територия.

62. Законите за благоустройството и полицейските закони еднакво **съ** задължителни за всички лица, които живеят в Княжеството.

ЗА ПРАВОТО НА СОБСТВЕНОСТТА

67. Правата на собствеността с неприкосновени.

68. Принудително отстъпване имот може да стане само заради държавна и обществена полза, и то със справедлива и предварителна заплата. Начинът, по който може да става таква отстъпване, има да се определи по особен закон.

За личната неприкосновеност, за неприкосновеността на жилищата и кореспонденцията

73. Никой не може да бъде наказан без **пресъда** от **надлежний** съд, която е вече добила законна сила.

74. Затвори и претърсвания по къщите могат да стават само според правилата, които са изложени в законите.

75. Никому не може да се наложи наказание, което не е установено от законите.

Мъчения при какво да е обвинение, също и конфискуване на имот се запрещава.

За свободата на печата

79. Печатът е свободен. Никаква цензура не се допуца, също и никакъв залог не се иска от писателите, издателите и печатарите.

Когато писателят е познат и живее в Княжеството, издателят, печатарят и издавачът няма да се преследват.

81. Престъпления по делата на печата се съдят, по закона в общите съдебни **установления**.

За свободата на събранията и за съставяне на дружества

82. Жителите на Българското Княжество имат право да се събират мирно и без оръжие, за да обсъждат всякакви въпроси, без да искат по-напред за това **дозволение**.

Събираният вѣн от зданията, под открито небе, напълно се подчиняват на полицейските правила.

83. Българските граждани имат право да съставляват дружества без всякаво предварително разрешение, стига само целта и средствата на тия дружества да не принасят вреда на **държавний** и обществен порядък, на религията и добрите нрави.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Първият български герб след Освобождението

Търновската конституция –
първата българска конституция
след Освобождението на България
от турско робство:

Чл. 21. Българският държавен герб е златен
коронован лъв на тъмночервено поле. Над
полето княжеска корона.

Чл. 23. Българското народно знаме е трицветно
и се състои от бял, зелен и червен цветове,
поставени хоризонтално.

Чл. 4. Българското княжество
е монархия наследствена и
конституционна, с народно
представителство.

Чл. 5. Князът е върховен
представител и глава на държавата.

Александър I –
първият български
държавен глава
след
Освобождението

**Въра
Сила
Суверенитетъ**